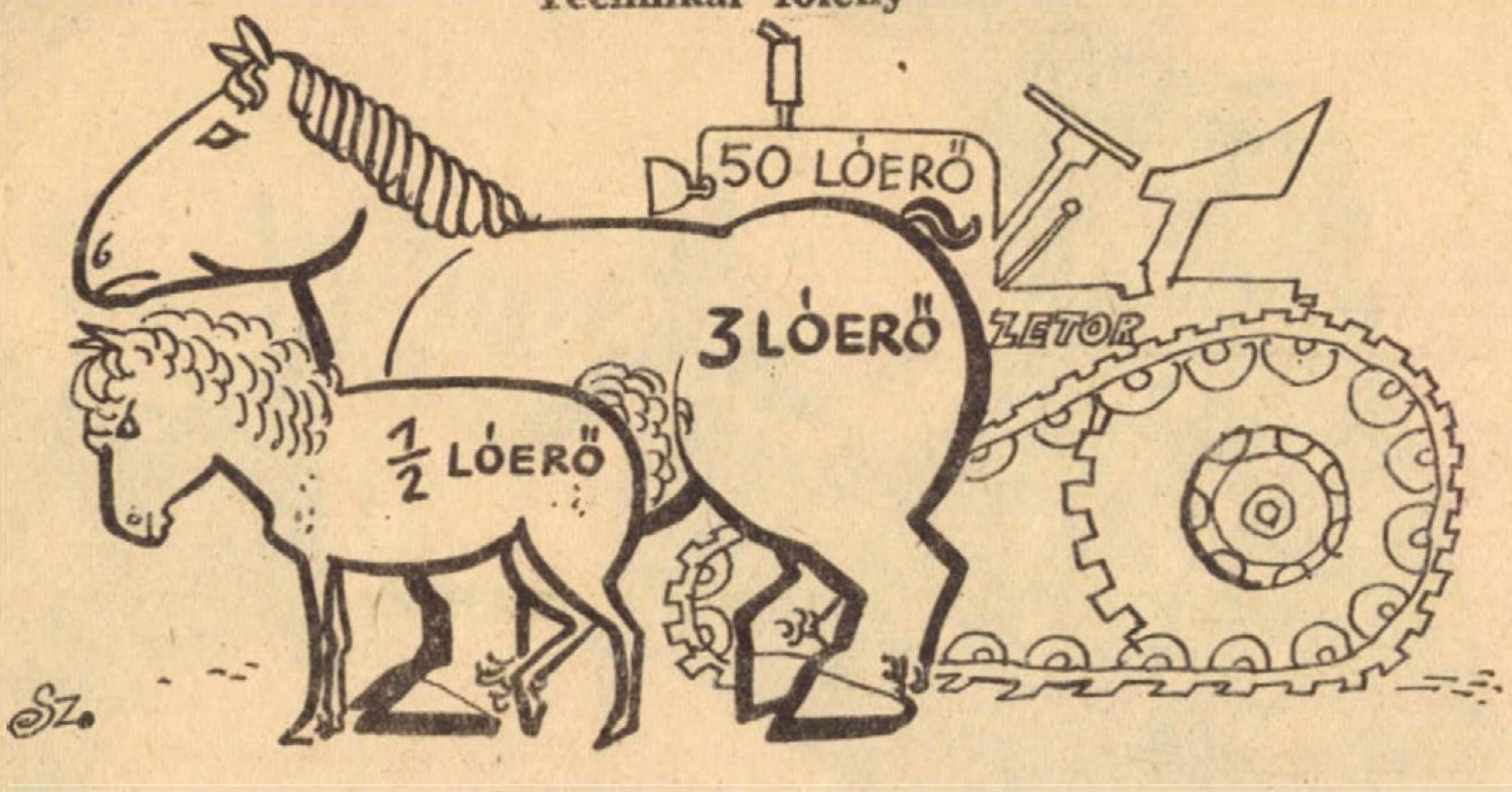
XV. évfolyam 37. szám. **Ára: 1 forint** *1959. szeptember 10.*

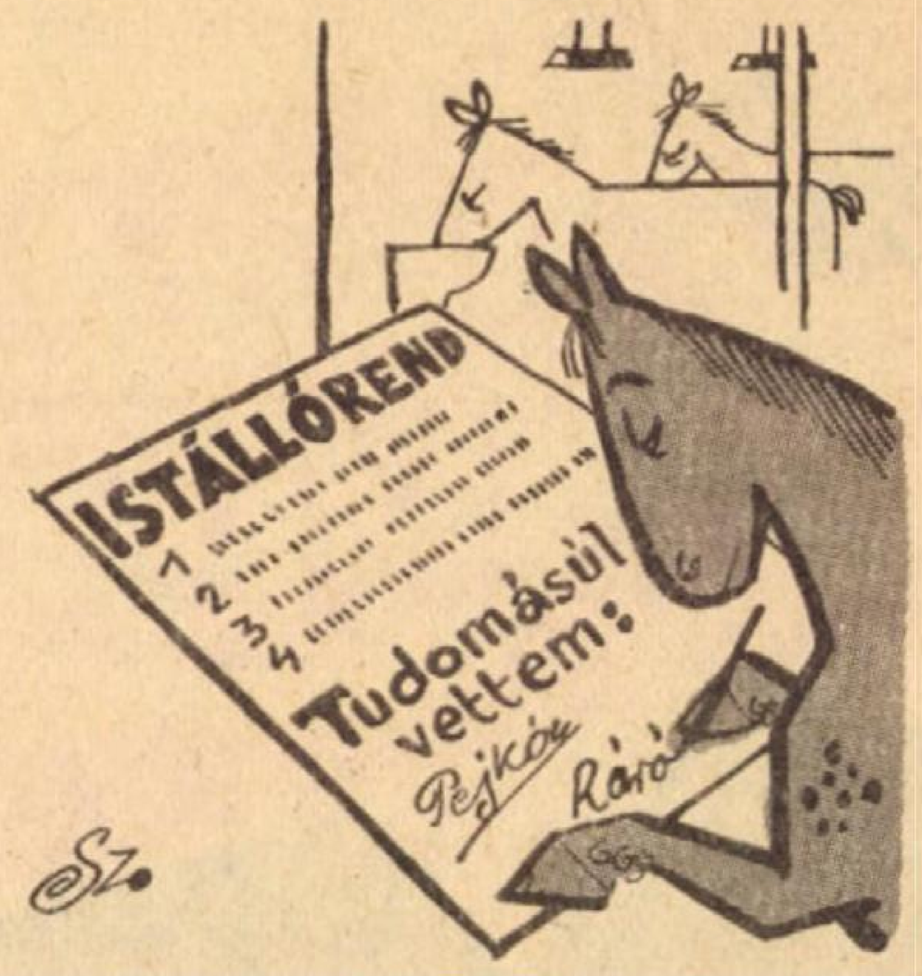
Ez De Gaulle, aki fülig el van adósodva, mégis drága szivarokat szív...

Szűr—Somogyi: A MEZŐGAZDASÁGI KIÁLLÍTÁSON

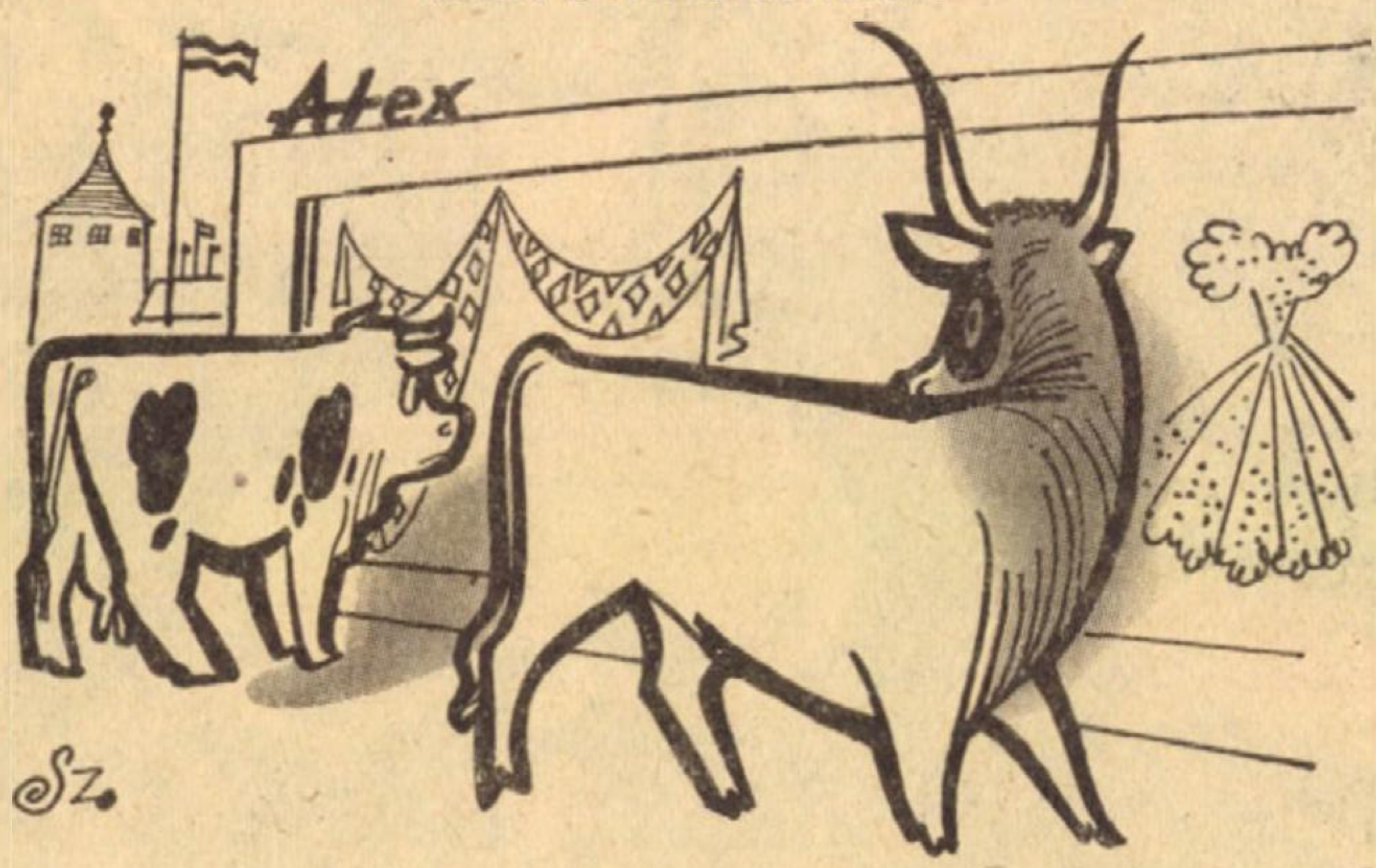
Technikai fölény

Minta istálló

Mint a Váci utcában

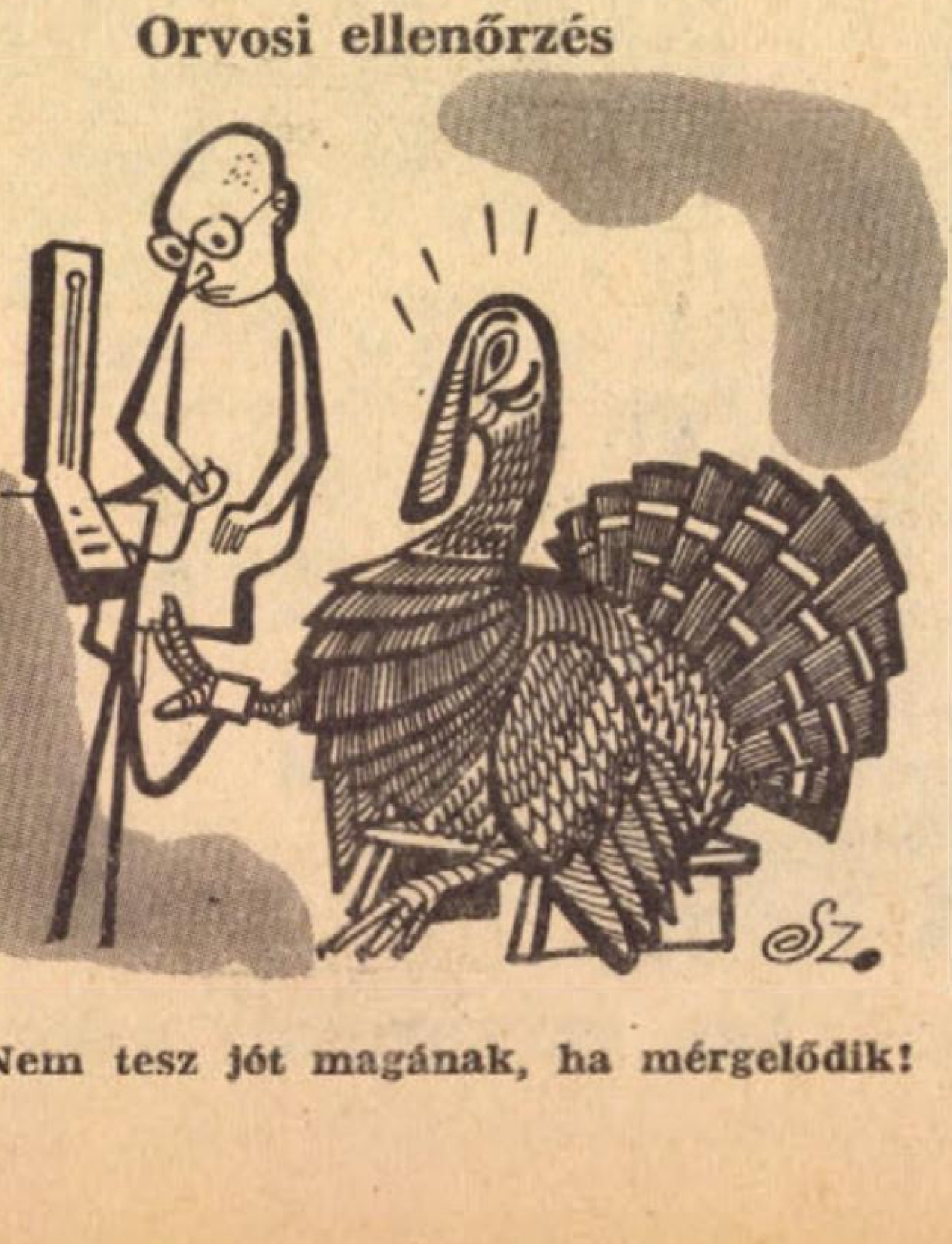
– Ejnye már, Rozi, te minden kirakatnál megállsz!

Dilemma

– Nézzük meg a kiállítást is, vagy csak rúgjunk be mindjárt itt a Körúton?

Orvosi ellenőrzés

– Nem tesz jót magának, ha mérgelődik!

Séta közben

Hol van már az az idő, hol a földműves, aki az ő arcának verítékével végezte a napirenden levő mezőgazdasági munkáit! Erre gondol az ember, miközben a vásár gépkülönlegességeit szemléli, a traktorok, kultivátorok, szecskázók, kombájnok, kiemelők, szeparátorok, vetőgépek legváltozatosabb konstrukcióit. A földműves ma, arca verítékével, virslit és kávét szerez a vásár büféi előtt és alkonyatig fáradhatatlanul tolong a vásár ruházati és más iparcikkeket árusító pavilonjaiban. És maga elé képzeli a közeledő őszi szántás idejét, ahol majd egy kicsit kipihenheti magát...

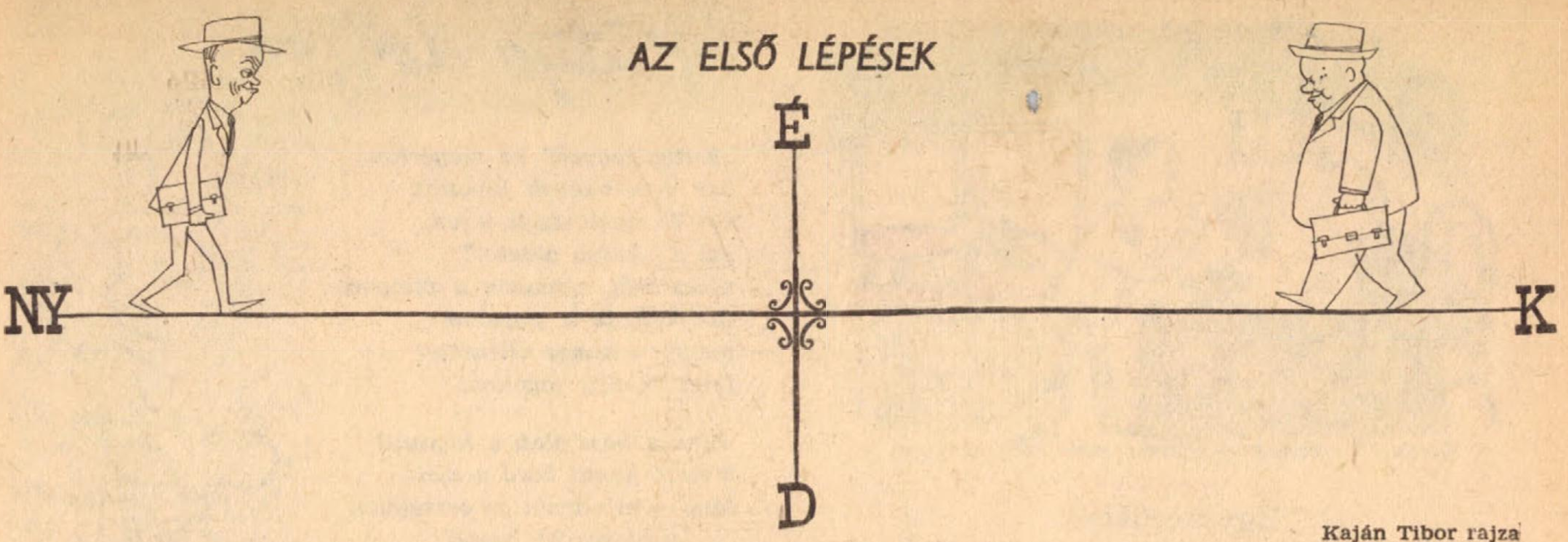
A legérdekesebb konstrukciót egy istállóban fedeztük fel. A konstrukció a szokásos kerék- vagy lánctalpak helyett négy lábon állott, melyek erős és tartós, szarúnemű patákban végződtek. A konstrukció eleje lassú mozgást végzett és megfigyelhető volt, hogy egy vízszintes nyíláson át úgynevezett takarmány áramlik a belsejébe. Kis idő múlva egy fehérkötényes kezelő foglalt helyet a szerkezet hátsó lábai előtt és néhány rövid csövön keresztül sűrű fehér folyadékot nyert belőle, melyet valamennyien megkóstoltunk és azt igen kellemes és frissítő italnak találtunk. A konstrukció, mely a Körösgali Állami Gazdaság tulajdona, a „Cukor" nevet viseli, és tizenkétezer liter, úgynevezett „tej"-et is előállít évente!...

Bejárati-terv jövőre

avagy túlteng a vendéglátó-ipar a kiállításon

AZ ELSŐ LÉPÉSEK

Kaján Tibor rajza

Minden Áron és családja

Nyaralni tudni kell. Minden Áron és családja például okosan nyaral, nemcsak úgy hebehurgyán, bele a világba. Három hét nem olyan hosszú idő, és ha az ember már befizetett, ugyebár, akkor használja is ki a nyaralást. Mert az ember egy évben csak egyszer nyaral és akkor, ugyebár, kikapcsolódik.

Itt van mindjárt a levegő, a friss, ózondús levegő, amely nem is hasonlítható a bűzös, füstös városi levegőhöz. Minden Áronék sokat vannak a levegőn és mélyen, tervszerűen lélegzenek. A családfő időnként rá is szól kisfiára:

— Ernőke, lélegezz nagyokat, mert mingyárt kapsz egy pofont!

Ernőkének kiguvad a szeme a nagy igyekezettől, de persze csak akkor lélegzik nagyokat, ha a szülők ránéznek. Ha elfordulnak, Ernőke rögtön kicsiket lélegzik, vagy éppenséggel visszatartja a lélegzetét, hogy majd megfullad. Minden Áronék a szabad ég alatt étkeznek. Ha rossz idő van, az eső beleesik a levesbe és a villám belecsap a tökfőzelékbe. De ők kitartanak a végsőkig és ha Ernőke sírni kezd, a papa rászól:

— Ne bőgj, büdös kölyök, hanem vegyél mély lélegzeteket!

Az evéssel egyébként is komplikált a helyzet, mert a papa hízókúrát tart, a mama fogyni akar, Ernőke meg nem akar enni. Holott világos dolog, hogy mindent meg kell enni, egyrészt, mert ki van fizetve, másrészt meg, ha megmarad az étel, másnap kevesebbet adnak. Ennek következtében a papa elrontja a gyomrát, a mama meghízik és Ernőke végigbőgi az étkezést akkor is, ha süt a nap.

Minden Áron és családja éjszaka csillagalakban alszik, hogy mindhármójuk feje az ablak alá essen, mert ott jön be az a jó levegő, amire már be van fizetve. Már a második napon légcsőhurutot kapnak mind a hárman és hőmérővel a hónuk alatt mennek a strandra, mert a napot is ki kell használni, hadd lássák otthon, hogy nyaralni voltunk, ha már ennyi pénzbe kerül.

— Ernőke, eriggy a napra, mert mingyárt kapsz egy pofont!

A nyaralás legfőbb programpontja mégis a séta. Minél többet kell mozogni, mert az ember egész évben úgysem mozog semmit.

— Ernőke, szaladgálj, mert mingyárt kapsz egy pofont.

A séta akkor is megtörténik, ha esik az eső. Mire való az esőkabát, esőkalap és esőcipő, amiket becsomagoltak. A séta végcélja rendszerint valamely kilátó. A környéken szerencsére csak huszonkét kilátó van, úgyhogy csak az utolsó napon kell egyszerre kettőt megmászni. Ha Minden Áron és családja fenn vannak a hegyen, felmásznak egészen a legmagasabb pontig és ott lihegve körülnéznek, és tíz percig csodálják a természetet. A papa megmutogatja a nevezetesebb hegycsúcsokat és így szól Ernőkéhez:

— Odanézz, Ernőke, ahová mutatok, mert mingyárt kapsz egy pofont!

Útközben virágszedés és gombaszedés történik. Hazaérve, a virágokat vázába rakják, a gombát pedig odaadják a szakácsnőnek, mire az így szól:

— Hol találták ezeket a gyönyörű gombákat? Micsoda finom gombapaprikás lesz ebből!

Majd, amikor Minden Áronék eltávoztak, így szól a konyhalányhoz:

— Mariska, dobd a szemétre ezt a vacakot, de úgy, hogy a vendégek meg ne lássák!

Minden Áron és családja az utolsó nap megmássza a hátralékos két kilátót, emléktárgyakat vásárol, megfürdik, búcsúzkodik és futva éri el a vonatot. A papa zsebében hat képeslap van, ezeket már nem ért rá megírni. Ha megkérdik, hogy nyaralt, Minden Áron így válaszol:

— Nézd, az a fontos, hogy három hétre kikapcsolódtunk. Különösen a gyereknek tett jót. Ernőke, mondd, hogy jót tett neked, mert mindgyárt kapsz egy pofont!

Gádor Béla

A humor könyvéből

KANT IMÁNUEL, a híres német filozófus, egy alkalommal vőfélye volt egy házaspárnak, ahol a vőlegény hetvenöt, a menyasszony huszonöt éves volt. Valaki megkérdezte Kanttól:

– Mondja, professzor úr, remélhető-e még ebből a házasságból gyerek?

Kant végignézett a csinos, fiatal menyasszonyon és azt felelte:

– Nem remélni, hanem félni lehet, hogy lesz...

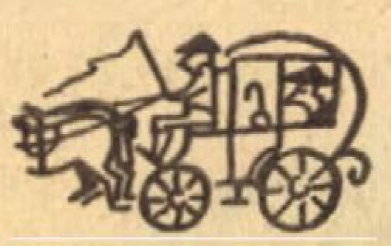
BERTOLT BRECHT, a kiváló német író a színházában működő színészektől pontosságot kívánt. Egy színésznek, aki harminc percet késett, azt mondta:

– Nem kívánom öntől, hogy zseni legyen, azt sem, hogy tehetséges legyen, de a testének itt kell lennie pontosan!

VOLTAIRE-t, a párizsi sorompónál megkérdezték, nem visz-e magával tiltott portékát.

– Kocsimban egyetlen tiltott portéka van – felelte a filozófus –, s az én magam vagyok!

LULLY, a híres francia zeneszerző, éppen egyik művén dolgozott, amikor nagy vihar keletkezett, mennydörgött, villámlott és mindenki keresztet vetett magára. Lully odaszólt egyik tanítványának:

– Kérem, vessen ön helyettem is egy pár keresztet, hiszen látja, hogy mind a két kezemmel mennyire el vagyok foglalva...

A nagy csapás

Mészáros András rajza

– Kovács kartársnak gyűjtünk, autót vett szegény...

Egyszerűsítés

Gerő Sándor rajza

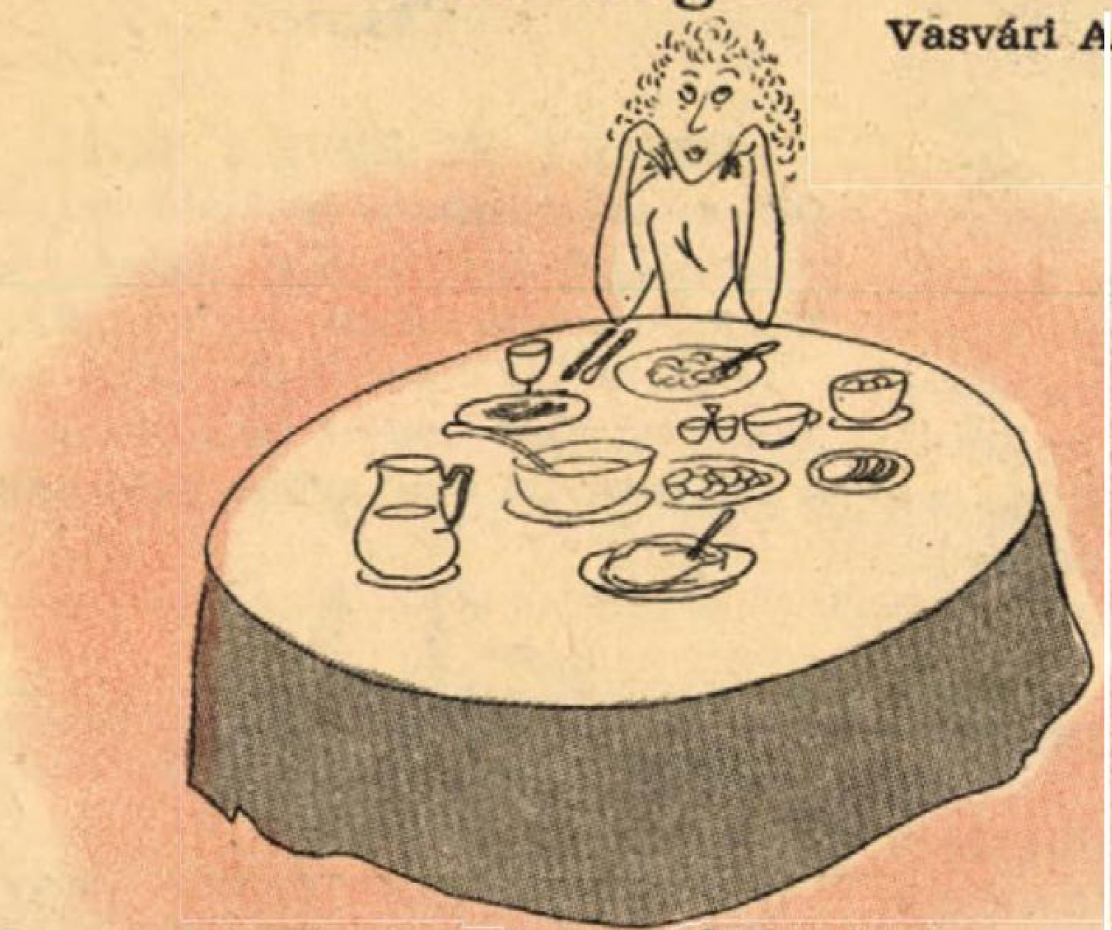

– Mit csinálsz, Pistike?

– Fel akarok menni az almafára és a tanító bácsi azt mondta, hogy mossuk meg a gyümölcsöt, mielőtt megeszszük...

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

– Nem értem, Erzsinek mindig farkasétvágya van, ha szerelmes...

Kutya dolgok

„Kutya legyek” ha megértem,
bár nem vagyok hivatott
eb- és nyelvészeti téren,
ezt a „kutya divatot”:
nincs még egynyelv a világon
(ha kell, le is fogadom)
melyben annyi ellentétet
fejez ki egy fogalom.

Minusz húsz alatt a higany?
Metsző havat hord a szél:
lám — mindenki az országban
„kutyahidegről” beszél.
Ha tűz a nap s lóg a nyelved,
akárcsak a „kutyának”:
azt mondják, „mily kutyameleg”
volt szombaton s vasárnap.

„Kutyahű” voltál Jolánhoz?
Kár — mert „kutyába se vesz”...
Ha megcsalod és „kutyálkodsz”
a „kutyának sem kellesz”!
De — „nem kutya” — e szólás sem:
„kutya járt a kertjében”,
hol folt esett, bármily mákszem,
a hitvesi erényen.

Kiterülsz a biciklivel,
nyolcast kapott kereked?...
S te — „kutyául örülsz” mivel
„kutyabajod” sem esett.
„Kutyaélet! — mondogatod
ha betérsz egy kocsmába,
s ha a „kutya megharapott”:
„szőre” az orvossága.

„Kutyadolog”, „kutyaházi”,
„kutyaság” és egyebek,
felsorolni mind s kivárni:
elegem volt — s eleged!
„Kutya legyek”, ha megértem,
(bár nem vagyok hivatott
eb- és nyelvészeti téren)
ezt a „kutya” — divatot!...

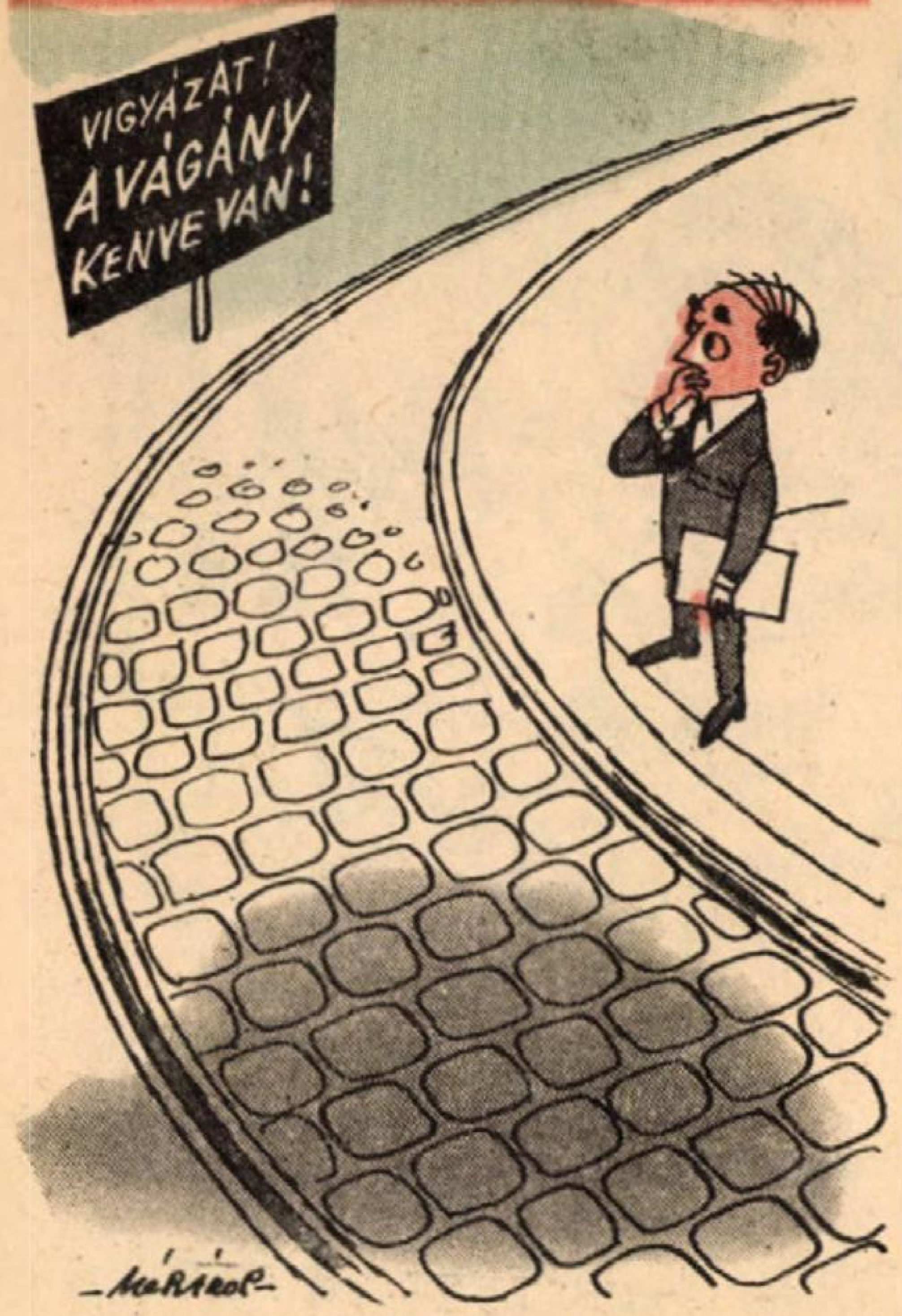
Kúsz Jenő

Jucika és az őszi lomb

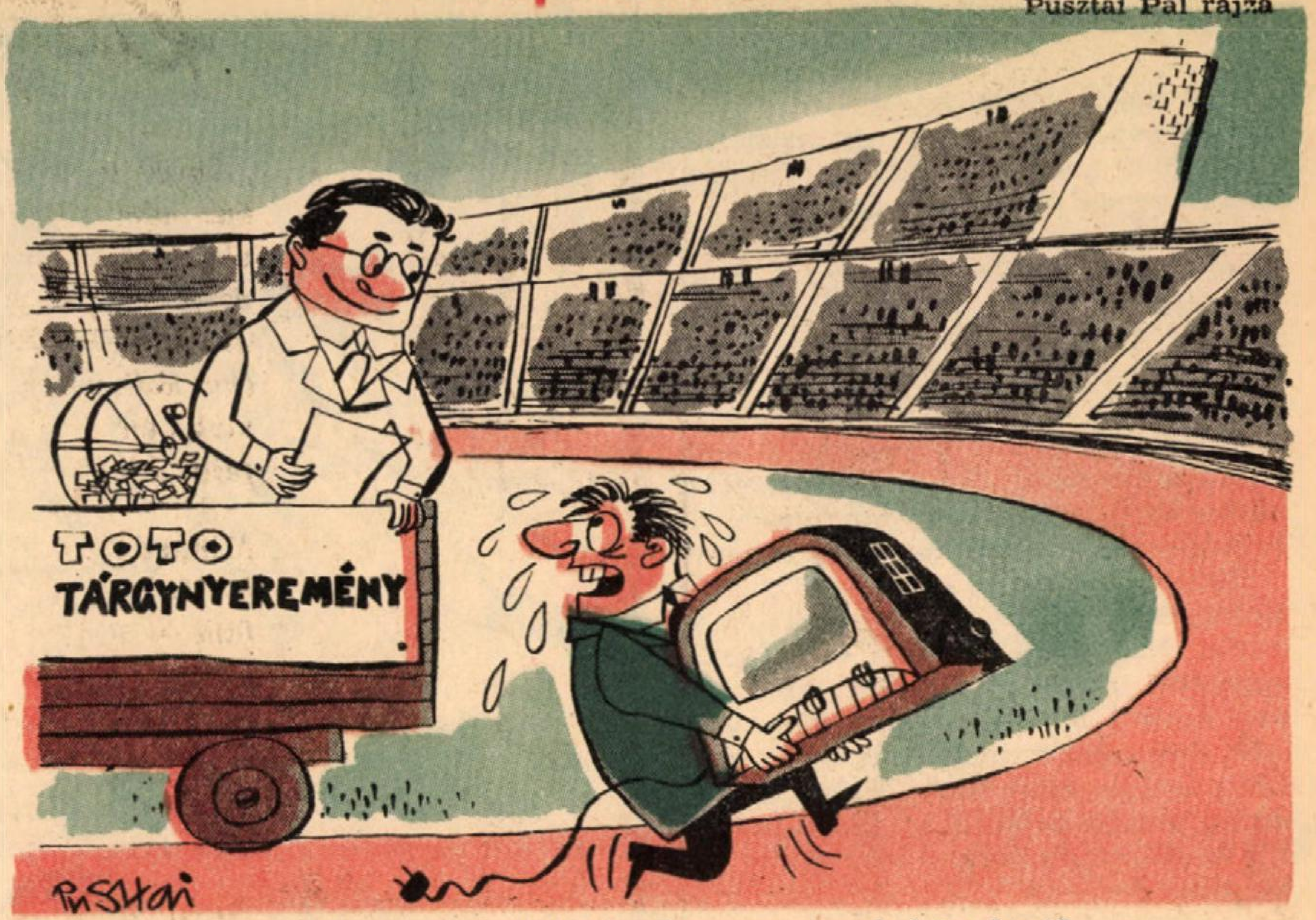
Töprengés

– Már ez is?

A Népstadionban

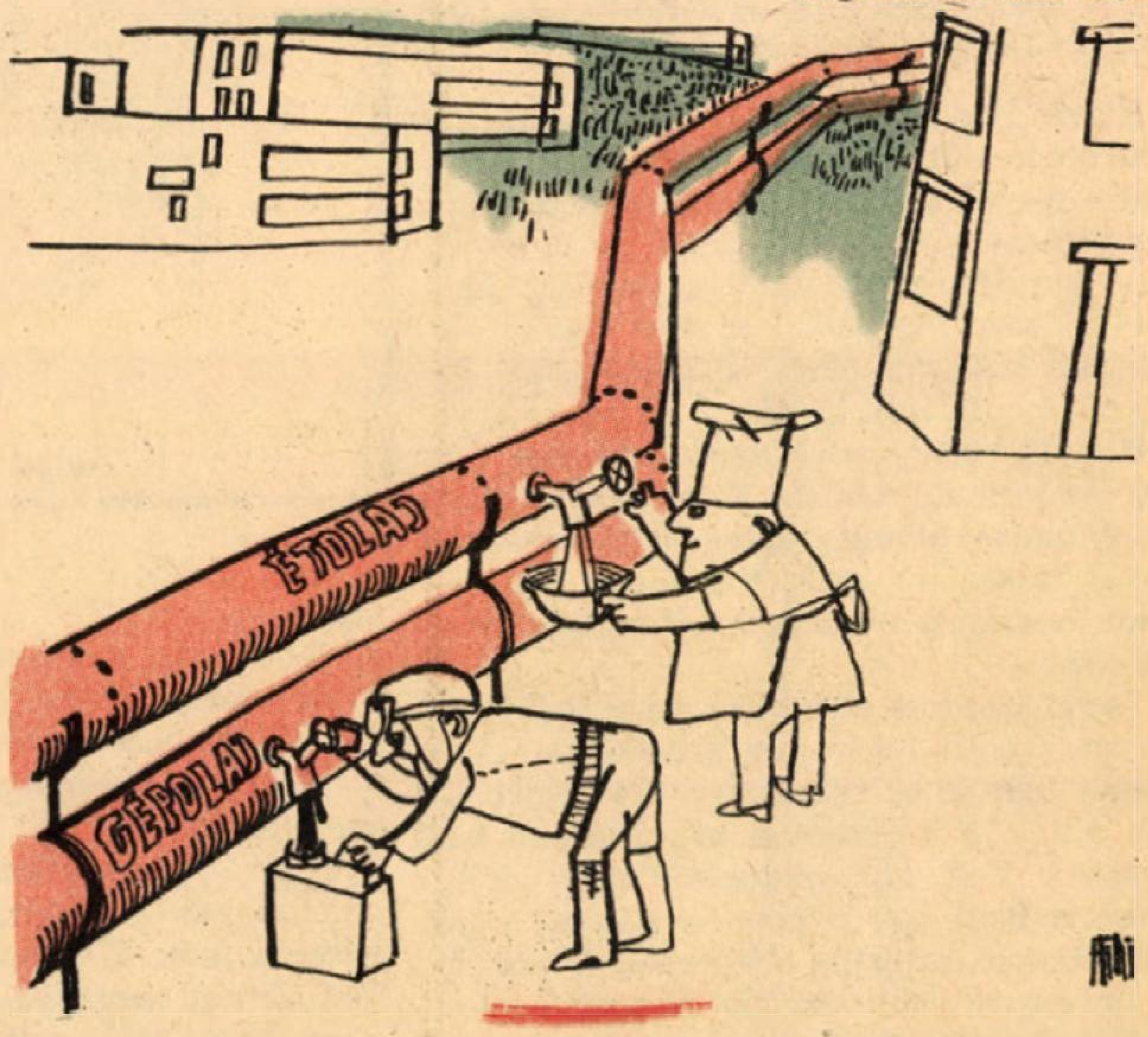
Pusztai Pál rajza

– Tessék mondani, illik ilyenkor egy tiszteletkört futni?

Olaj-távvezeték létesül

Hegedűs István rajza

Mókus

Ülök a vendéglőben és várom, hogy a pincér hozza kedvenc ételemet, a pirított májat. Ma jó napom volt. A hivatalban minden simán ment, megírtam egy rég halogatott levelet, a sakkpartimat megnyertem és most az étlapon a pirított máj nincs kihúzva, sőt már itt is illatozik előttem. Vannak ilyen sikerült napok.

Derűs hangulatomat megzavarta, hogy a szomszéd asztalhoz leült egy házaspár. Nem az ellen volt kifogásom, hogy leültek, jól tudom, hogy amennyit én a vacsorámra költök, nem elegendő a vendéglátó ipar fenntartásához, de felháborított, ahogyan az asszony viselkedett. Kis, köpcös, fehérbőrű teremtés volt és semmi sem tetszett neki. Szidta az asztalt, a pincért, hiányolta a szalvétát, keménynek találta a húst, száraznak a kenyeret. A férje, nagy darab, kövérkés, kopaszodó ember, próbálta csitítani, nem nagy sikerrel. Hangosan beszéltek, minden szó áthallatszott hozzám. Innen tudtam meg, hogy vasárnap kirándulnak a budakeszi erdőbe, de ekörül is volt az asszonynak egy kis veszekedni valója. Annál jobban meglepett, mikor a gyümölcsrizs fogyasztása közben a nő szigorúan rászólt a férjére:

— Izlik, mókus?

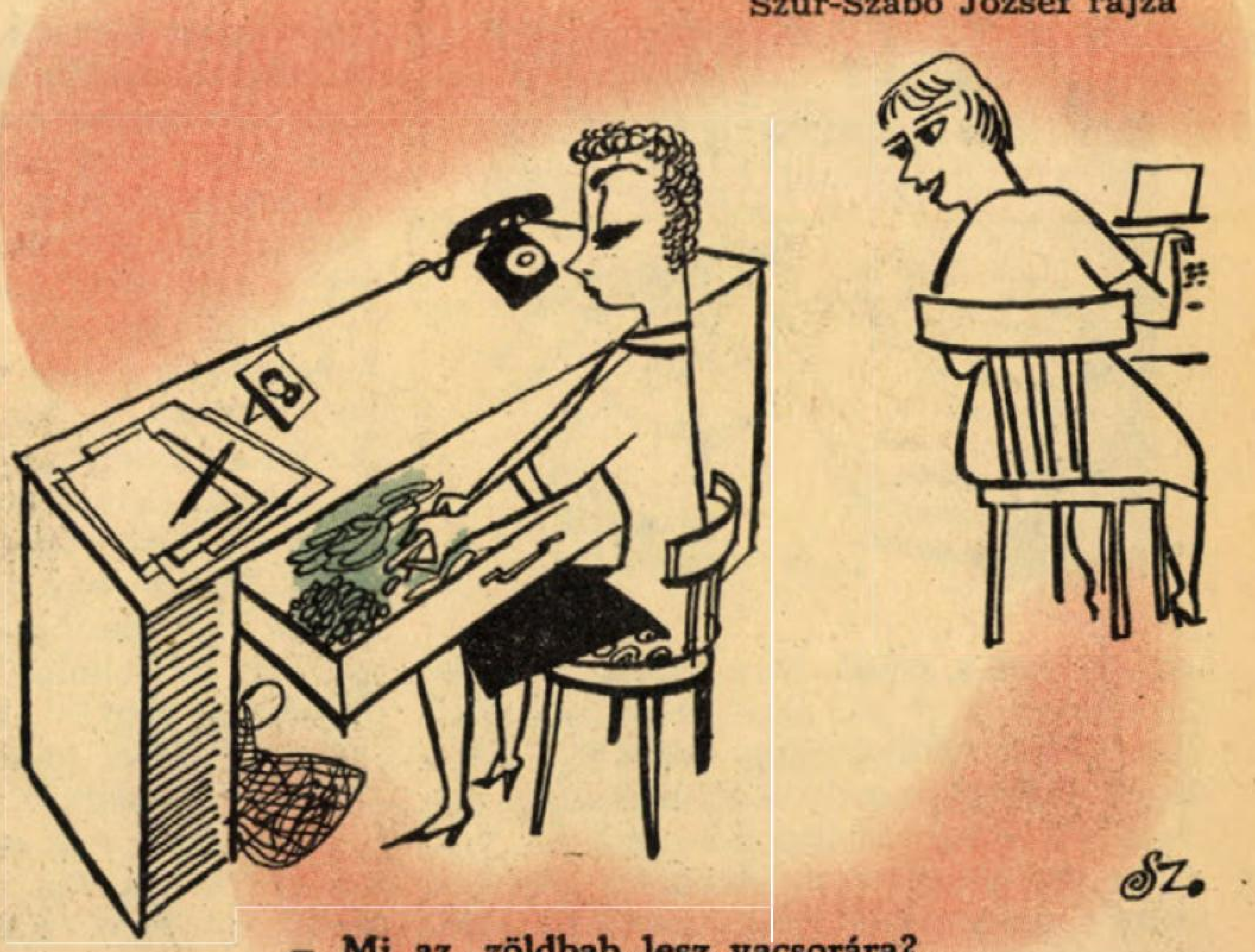
Mondhatom, nagyon elcsodálkoztam. Először azon, hogy ez a hárpia egyáltalán képes ilyen becéző szót kiejteni, másodszor, hogy a férjét röviden mókusnak nevezte. Véleményem szerint ennek semmi alapja nem volt. Férjéből teljesen hiányzott a mókus kecsessége, fürgesége, játékossága, határozottan nem emlékeztetett mókusra.

Persze, tudom én azt, hogy az ilyen becenevet nem kell szószerint venni. Az ember mondja, de nem gondolja komolyan. A magyar nyelv bővelkedik a hasonló átvitt értelmű kifejezésekben. Nincs a természetnek olyan területe, ahonnan ne merítene. Az ásványvilágból legkedveltebb a gyémántom, rubintom, aranyom (ezüstöm nem). A növényvilágból a rózsám, violám, gyöngyvirágom (népieseknél rozmaringom). Az állatvilágból a nyuszi, a cica, a galamb, a kutyuli a legkedveltebbek. A mókus is elég népszerű és nekem nem is lett volna egy szavam sem a használata ellen, de ide nem illett semmiképp. Mert ha egy szerelmes a fentemlített virágok, drágakövek, avagy állatfajták közül választ nevet párjának, ám legyen. De egy javakorbeli, kövér, kopasz embert mókusnak szólítani, véleményem szerint nem helyénvaló. Nevezzék mackónak, vadkannak, esetleg elefántnak, de mókusnak ne. Kivéve persze azt az esetet, ha vasárnap a budakeszi erdőben ágról ágra szökellve mogyorót hajigál le szeretett hitvesének. Akkor nem szóltam egy szót se.

Balázs Sándor

Készülődés a második műszakra

Szür-Szabó József rajza

– Mi az, zöldbab lesz vacsorára?

Szerelemesütörtök–babszerda

Élt Rákospalotán egy magányos özvegyasszony, annak volt egy Somolyai Albin nevű, zongorázni tudó molylepkéje, akivel nagyon megértették egymást.

Egy szép napon Somolyai eltűnt. Az özvegy kétségbeesett: kivel fog ő most diskurálni, ki fogja esténként álomba zongorázni? Napokig törte a fejét, mitévő legyen, végül is az az ötlete támadt, hogy négy szobája közül a lichthofot adja ki albérletbe annak, aki megtalálja és visszahozza Somolyai Albint. Elhatározását sajátkezűleg megírt, fákra kirajzszögezett hirdetményeken tudatta Budapest népével.

Elsőnek egy író olvasta el a különös hirdetményt, akinek rögtön az jutott az eszébe, hogy ebből egy jó, mai témájú vígjátékot lehetne írni. Attól tartott azonban, hogy a molylepkét valami deklasszszált elem fogja megtalálni és akkor megette a fene az egész témát. Ezért hát gondosan leszedte a fákról az összes cédulákat és átdolgozta őket. Az új szöveg így hangzott:

„Az a nős, fiatal dolgozó, akinek csak pozitív humora van, de lakása nincs, megkapja az összkomfortos lichthofomat levegőhasználattal, ha visszahozza Somolyai Albin nevű, zongorázni tudó molylepkémet. Határidő: e hó utolsó napja.”

Kisvártatva egy fiatal házaspár állt meg a hirdetés előtt és a férj, akinek üvegfúvó volt a mestersége, így kiáltott fel a felhívás láttán:

– Minden stimmel! Nős vagyok, fizikai dolgozó vagyok, pozitív humorom van, de lakásom nincs. A molylepkét én fogom megtalálni, ha törik, ha szakad.

Az ifjú házaspárnak nagy szüksége volt egy lakásra, mert külön éltek és csak babszerdánként tudtak együtt lenni egy íróasztal fiókjában, melyet a jóságos ü. b.-elnök bocsátott rendelkezésükre a munkaidő után.

Természetesen nem csak ez a fiatal házaspár figyelt fel erre a hirdetésre, elolvasták mások is, és másnap már egymásnak adták a kilincset a rákospalotai özvegynél. Volt, aki zongorázni tudó molylepke helyett egy gyors- és gépírni tudó gólyatöccsel próbálta behízelegni magát az özvegynél, volt aki egy Wagner-énekes bibicet hozott, de az özvegynek sem az

egyik, sem a másik nem kellett. Ugyanígy jártak azok is, akik bérelszámolásban jártas nyúllal, vagy klasszika filológus Orpington-tyúkkal kísérleteztek. Az özvegy kiutasította őket a lakásából.

Az ifjú üvegfúvó éjt nappallá téve kereste a molylepkét. A kutatásban kollégái is segítették, akik egész nap Budapest utcáit járták és mindenkitől megkérdezték:

– Tessék mondani, nem tetszett véletlenül látni errefelé egy Somolyai Albin nevű, zongorázni tudó molylepkét?

A szorgos kutatásnak azonban napokig semmi eredménye nem volt. Találtak ugyan egy zongorázni tudó molylepkét, de azt nem Somolyai Albinnak hívták, hanem doktor Kerekes Ernőnek, aztán találtak egy Somolyai Albin nevű molylepkét, de az nem tudott zongorázni, a rumbatököt rázta egy hatodrangú zenekarban, aztán találtak egy Somolyai Albin nevű, zongorázni tudó molylepkét, de arról viszont kiderült, hogy magyarosította a nevét és azelőtt Sommerfeldnek hívták. Egy alkalommal magát a keresett Somolyai Albin nevű zongoraművész molylepkét kérdezték meg, hogy nem látott-e véletlenül egy Somolyai Albin nevű, zongorázni tudó molylepkét, de az szemrebbenés nélkül azt válaszolta, hogy nem látott, még életében nem látott molylepkét, viszont látott egy kitűnően zongorázó kakadut a Ló utcában.

Amikor már vészesen közeledett a határidő, a férj kollégái cselhez folyamodtak. Fogtak egy jófülű molylepkét és pénzt, időt, fáradtságot nem kímélve, zongorázni tanították. Egy heti megfeszített munkával elérték azt, hogy a molylepke kotta nélkül el tudta játszani a „Vilja, ó Vilja” című dalt.

Boldogan vitték az özvegynek az ál-Somolyai Albint, aki roppant elegáns volt: frakkot hordott és művész-frizurát viselt. Az özvegy kérdésére az ál-Somolyai zongorához ült és lehunyt szemmel, ajkát csücsörítve, játszani kezdte a „Vilja, ó Vilját”. Egészen jól ment neki, csak néha ütött mellé a billentyűknek. Az özvegy tudta, hogy ez nem a valódi Somolyai, mert az sohasem játszott könnyűzenét, megvetette ezt a műfajt, de azért úgy tett, minha a régi kedvencét kapta volna vissza, és hálálkodva, könnyek között odaadta az ifjú házaspárnak az üres lichthofot.

Épp akkor ért az özvegy háza elé az originál Somolyai, aki meghallván az operettmuzsikát, elsápadt, hátratántorodott, majd sértődötten, orrát fintorgatva, távozott. Úgy hallom, azóta teljesen elzüllött és kegyelem-szöveten él egy távoli rokonánál.

Mikes György

Részlet egy sporttudósításból

Várnai György rajza

„... Sándortól néhány jó lefutást láttunk, de a védők szilárdan álltak a lábukon ...”

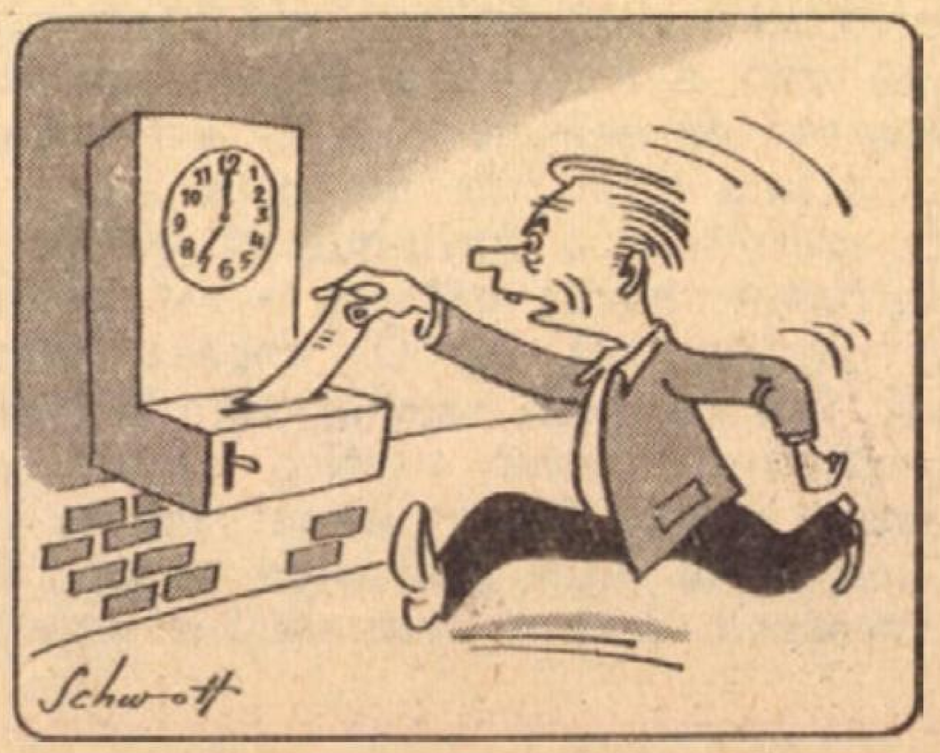
Boldog ara

Vasvári Anna rajza

– Tudod, otthagyja a feleségét, hat gyereket és engem vesz el ...

Bemutatjuk a hazai robogó prototípusát

Tapintatos felhők

Ezt még nem láttuk!

Török János rajza

A délutáni órákban ült össze a svéd kisváros törvényhatóságának közmunkaügyi bizottsága, hogy megtárgyalja a városka új építési programját.

Petersen tanácsos, az osztály vezetője, a közmunkák kiadásának felelőse, a bizottság elé terjesztette terveit. A referátum befejezése után lassan elindult a tanácsterem melletti szobába, ahol frissítők álltak a bizottsági tagok rendelkezésére.

Alighogy belépett a büfébe, a városháza egyik altisztje szólította meg:

– Tanácsos úr, ezt a csomagot hozták Önnek!

– Nem tudja, hogy minden postát az irodámba kell leadni? – szólt rá rosszallóan Petersen. Ezután felemelte a hosszúkás, selyempapírba csomagolt tárgyat és megrázta. Kétségtelen, ez valami üveg. A tanácsost hirtelen elöntötte a forróság, arca lángba borult. Mennydörgős mennykő, mi a csoda ez? Dühösen leszakította a vékony selyempapírt – egy üveg aranysárga puncslikőr került napvilágra! Petersen észrevette, hogy minden szem feléje fordul. Az egyik úr mosolyogva megjegyezte:

– Nono, tán a hivatalában is elfogad olykor-olykor egyet?

– Nem! – ordított rá Peterson. – Ön nagyon jól tudja, hogy a városi tisztviselőknek az ilyesmi tilos!

– Persze, persze – morogta a másik –, de elolvasta már az üveg nyakán levő cédulát?

– Ja, igen a cédula! – szólt Peterson zavartan, s lassan olvasni kezdte a gépírásos szöveget: „Fogadja ezt a csekély ajándékot őszinte köszönetem jeléül a legutóbbi építkezési munkák kiadásánál tanusított jóindulatáért! Egy hálás híve."

Petersen érezte, hogy ismét lángba borul az arca. Na de ilyen szemtelenséget! Ilyen mérhetetlen pimaszságot! Mennydörgős mennykő! A tanácsos dühös ordítással fölrántotta az ablakot és kihajította az üveg puncslikőrt. Az aranysárga lé szétfolyt az aszfalton. Petersen fejébe nyomta kalapját és kiviharzott a szobából.

Másnap reggel sápadtan lépett be hivatalába. Egész éjszaka nem aludt. Ilyen disznóság, neki névtelen ajándékot küldjön valaki! Neki, aki már huszonöt esztendeje szolgálja a svéd államot, és soha semmi bűnt nem követett el. Vajon ki lehet az a csirkefogó, aki így akarja őt „bemártani"?

S ettől a naptól kezdve minden délután, pontosan tizennégy órakor megérkezett egy üveg puncslikőr. A személyzet már negyed órával előbb lázban égett. A csomag bármely pillanatban megérkezhet.

Most, most nyílik az ajtó! A küldönc átnyújtja az üveget.

– Ki küldi? – kédezi a másodtitkár.

A küldönc megnevezte a városka egyik előkelő csemegeüzletét, és ettől a kérdező semmivel sem lett okosabb. A megbízó ismeretlen maradt. Petersen észrevette, hogy suttogni kezdenek körülötte. Tán már ujjal mutogatnak rá az emberek? A tanácsos karakánul tartotta magát. A nyolcadik üvegig. Ekkor remegni kezdett. S következett a kilencedik, majd a tizedik üveg. A tizenegyedik után bekövetkezett a katasztrófa. Petersen tanácsos összeesett az utcán, s ideggyógyintézetbe kellett szállítani.

Másnap reggel a főpolgármester magához kérette Sőderberg urat, az első titkárt, és közölte vele a szomorú hírt. Sőderberg egyre csak a fejét rázta.

– Ki gondolta volna ezt? Ki gondolta volna?

– Hát, igen – mondotta a főpolgármester –, de a munka azért nem állhat meg! Átveszi az osztály vezetését, és gondoskodik a munka zavartalan menetéről!

Sőderberg néhány összefüggéstelen hálálkodó szót mormogott, majd távozott.

Késő este a Borostyán klub bárjában népes társaság ült együtt.

– Elképesztő ez az egész – jegyezte meg az elnök. – Még álmunkban sem gondoltuk volna, hogy ez az ártalmatlan tréfa ilyen következményekkel járhat. Emlékeztek, a tombolán nyertünk egy üveg puncslikőrt és hogy Petersen több éves pénztárosi szolgálatait jutalmazzuk, névtelenül elküldtük neki...

– Mindenesetre egy nagyon ostoba cédulával – jegyezte meg szárazon az alelnök.

– Tudom, tudom – sóhajtott az elnök –, de az ügy még így is elképesztően homályos! Ha legalább tudnánk, ki küldte neki a további tíz üveget!

Ugyanebben az időben Petersen volt titkára, Sőderberg osztályvezető a tizenkettedik üveg mellett ült, és vidáman csobogtatta poharába az aranysárga nedűt.

– Prozit, tanácsos úr! – szólt hangosan önmagához. – Ez a história kifizetődött. Átkozottul drága volt a tizenegy üveg puncslikőr, de megérte! Csak azt az egyet szeretném tudni, ki volt az a zseni, akinek az az ötlete támadt, hogy elküldje az első üveget?

Siegfried Weidmann

(Németből fordította: **Hollósi Tibor.**)

tánctanfolyam

Ismét tánctanfolyam indult
Kizárólag házaspárnak,
Az órákon ízlésesen
Rockot, mambót, szambát járnak.

E hír nyomán reméljük, hogy
Enyhül majd a férjek gondja,
Ezentúl csak úgy táncolnak,
Ahogy a táncmester mondja.

Galambos Szilveszter

A kényelmes kukoricatermelő álma

Szür-Szabó József rajza

AZ ÚJ „SZIGETI VESZEDELEM"

Az állatbarát színésznő

A hollywoodi filmszínésznők mindig nevezetesek voltak különleges kedvteléseikről, amelyek különben mindig a reklámot szolgálták. Nyilván ennek az íratlan szabálynak tesz eleget a francia Janine Grandel nevű filmszínésznő, amikor engedélyt kért és kapott a hollywoodi hatóságoktól négynél több háziállat tartására.

A művésznőnek ugyanis 120 macskája és egy tengeri malaca van. Persze lehet, hogy jó színésznő is.

A nyári nátha haszna

– Jó lesz ez valamire! – mondja a derűlátó, aki nyáron is megnáthásodik és a kánikula kellős közepén nagyokat prüszkölve veszi magára embertársai sajnálatát.

Valóban jó lesz ez télire. A „Sunday Express" orvosi szakértője, Cedric Carne doktor, kifejti, hogy aki nyáron náthás, annak a szervezete ellenállóbb lesz télen. Azok a szerencsétlenek viszont, akiket nyáron elkerül a nátha, télen könnyű prédái lesznek a betegségnek. Azok viszont, akik télen náthásak, nyáron könnyebben ellentállnak a náthának.

Nézőpont kérdése az egész.

A szabadidő-mozgalom hátránya

Egy dán bíróság előtt a 24 éves Kurt Rasmussen nem kevesebb, mint 22 betörést vallott be. Tettének oka?

Unatkozott, és valamivel agyon kellett ütni az időt.

De mit fog csinálni az alatt a 4 év alatt, amelyre elítélték?

Figyelmes feleség

– Most aztán nem lehet egy szavad sem! Itthon is ihatsz úgy, mint az italboltban! . . .

Zsarolás

MINDENFÉLE

Aki nem tudja önmagát legyőzni, az elárulja, hogy még egy silány ellenféllel sem bír.

*

Minden ember tökéletes. Bámulatos szerkezet. A természet csodája.

*

Az a tény, hogy Nagy Sándor magát istenné emeltette, azt bizonyítja, hogy hívő ember volt.

*

Az író, aki témát keres, apróhirdetés útján kereshetne hozzá ihletet.

*

A gazdag ember anyagi hipertrófiában szenved.

F. L.

Önvád

Akkora kis felhő,
Mint gyermek-kalap.
Teszi a fejére
Örömmel a Nap

Hosszan eltűnődik
Kalapja alatt:
Miért is csinált ily
Rekkenő nyarat?

Darázs Endre

VIDÁM IFJÚSÁG

A párizsi rendőrség felrobbantotta a „Blouson Noir" nevű titkos ifjúsági szervezetet, amelynek tagjai fekete bőr-zekét viseltek. Ettől nyerte a tömörülés dicső nevét. Mit csináltak a Blouson Noir fiatal tagjai? Verekedtek. Alapszabály szerint ez volt a 15–18 éves ifjaknak a fő-ambíciója, sőt, legfőbb kötelessége. Mintegy 170 fiatalkorút fogott el a rendőrség, ebből harmincan őrizetben maradtak. Hála az egyenjogúsításnak, leányok is akadtak közöttük. Drancyban hatvan járókelőt támadtak meg, a XIII. kerületben pedig több mint negyven ártatlan polgárt vertek véresre. Konkurrenciájuk is volt a derék serdülőknek, mert „Jeunes voyous" (Fiatal huligánok) címmel ellentábor alakult. Ezek is szépen szerepeltek: minden ok nélkül megtámadtak és elnáspángoltak egy moziból hazatérő békés társaságot.

A rendőri kihallgatáson az ifjú huligánok szépreményű vezére arra a kérdésre, hogy mi okból követték el a gyakori gaztetteket, a legnagyobb lelkinyugalommal válaszolt:

– Unatkoztunk. Annyi szép verekedést, bokszolást és „kikészítést" láttunk a moziban és olvastunk könyvekben, hogy mi is kedvet kaptunk erre a szórakozásra.

Fenség tanuljon oroszul!

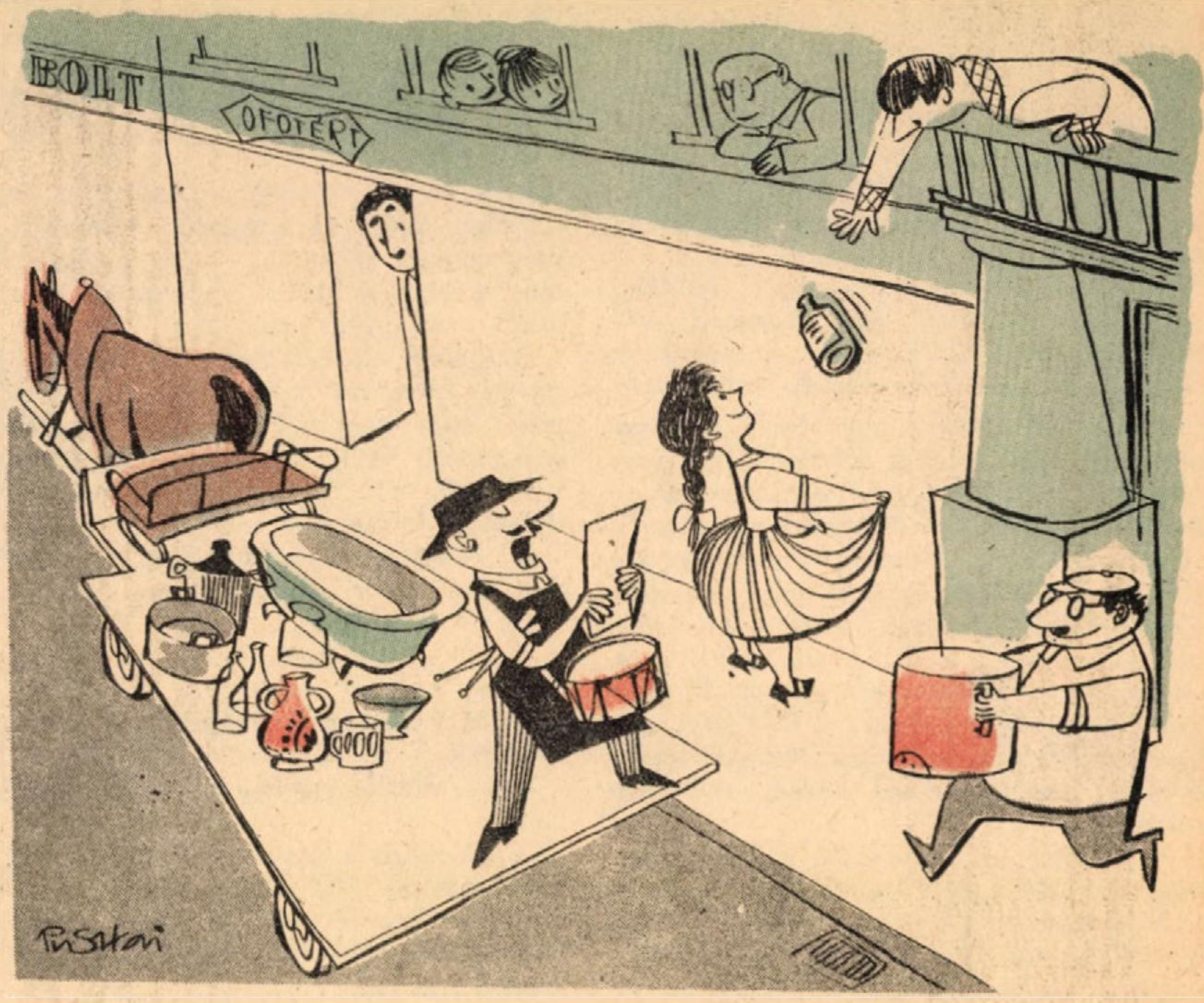
Az angol trónörökös, Charles velszi herceg, a jövendő angol király nem elégedhet meg az anyanyelvével, idegen nyelvet is kell tanulnia. Hogy melyik legyen ez a nyelv, arra vonatkozólag a közvélemény is megszólalt. A Daily Mirror-ban a következő tanácsot olvastuk:

„Miért tanulna Charles herceg franciául? Elmúlt az az idő, amikor a francia a diplomácia és az előkelőségek nyelve volt. Akár tetszik, akár nem, az angol mellett az orosz a legfontosabb nyelv. Tanuljon a herceg oroszul!"

Mit szól ehhez de Gaulle?

Társadalmi összefogás

Pusztai Pál rajza

– Közhírré tétetik! A bő bor-termés elhelyezéséhez mindenki tehetsége szerint járuljon hozzá! . . .

A Tabánban

Vasvári Anna rajza

– Jól esik ez a pár óra kikapcsolódás a szabadban . . .

Hazafelé a brazíliai gyűjtő-expedícióból

Hegedűs István rajza

James M. Schulenhoffert, a nagyhírű csillagászt, akinek munkássága különösen a törpecsillagok kutatása terén jelentős, július másodikán ismeretlen gengszterek elrabolták a pasadenai csillagvizsgálóból, még hozzá tudományos szempontból rendkívül figyelemre méltó körülmények között. A gengszterek szétrombolták a nagy távcsövet, majd magukkal hurcolták a tudóst. A tudományos világot pótolhatatlan veszteség fenyegeti. Olyan nehézségek álltak elő, amelyek egyszerűen reménytelenné teszik a tudós helyzetét.

A csillagvizsgáló intézet egyik mellékhelyiségében elbújt asszisztensnek köszönhető, hogy a különös emberrablás egyetlen részlete sem maradt homályban.

Július másodikán, egy tiszta, meleg nyári éjszakán, amikor Schulenhoffer professzor a csillagvizsgáló nagycsarnokában tartózkodott, négy sötétszemüveges férfi rontott be hozzá. Valamennyien kiskabátjuk oldalzsebében tartották jobb kezüket. Ezt a kézhelyzetet még azok sem értik félre, akik csak ritkán járnak moziba, s pusztán a professzor szórakozottságának volt tulajdonítható, hogy az első pillanatban nem tudta, mi a teendője. Az egyik hívatlan vendég a foga között sziszegett feléje:

– Nyújtsa fel a mancsát, vén kóró, ha nem akar elbúcsúzni mocskos életétől!

A professzor feltartotta mindkét kezét és érthető idegességgel, de kifogástalan udvariassággal megkérdezte, hogy mivel szolgálhat.

– Gyerünk az arannyal! – szólt a vendégek egyike.

A professzor zavartan körülnézett, majd óvatosan odanyújtotta az egyik kezét.

– Tessék, itt van a gyűrűm.

– Hülye! – mondta a legalacsonyabb termetű vendég.

Egyikük közelebb lépett a professzorhoz, miközben jobb keze félelmetesen dudorodott elő kiskabátja zsebéből.

– Ide figyeljen, agg lótolvaj! Hazudozással nem ér el semmit. Megvan az orvosságunk mindenféle szélhámosság ellen. Jobb, ha mindjárt előadja az aranyat, mielőtt még kilyukasztjuk a bőrét.

A professzor zavartan köhintgetett.

– Nem értem... miféle aranyról tetszenek beszélni?...

– Nyomorult! – kiáltott az egyik vendég. – Hol van az a Van Maanen, vagy hogy hívják! Ki az?

– Csillag... úgynevezett fehér törpe... – felelt a professzor csodálkozva.

– Bánom is én, akármilyen cirkuszi bohóc! Mi van az aranyával? Mire várunk?

– Kérem szépen... tessék csak idefigyelni... megmagyarázom... a fehér törpék olyan csillagok... illetve... kétségtelen, hogy az anyaguk tömörebb... helyesebben súlyosabb... az óriási nyomás, kérem szépen... az arany, tetszik tudni, csak afféle példa...

Magában elhatározta, hogy soha többé nem ír népszerű tudományos cikket. Sejtette, hogy nem tud minden tekintetben közérthető lenni, de ekkora félreértésre nem számított. A zsebek félelmetesen dudorodtak feléje.

– Tehát bevallja, csirkefogó! Hol van?

A professzor kétségbeesetten nézett körül.

– Nagyon messze... rettenetesen messze...

– Majd elvezet oda minket, kocsival vagyunk.

De a másik vendég gúnyosan felkiáltott:

– Hazudik a jómadár! Félre akar vezetni minket! Hát akkor miért írta az újságban, hogy itt találta, ebben a hülyeformájú házban? Elkottyantotta az igazat, mafla! Ide vele!

A professzor, aki különben az egyetemen rendkívül világosan szokta kifejezni magát, most kétségbeesetten kereste a szavakat.

– Figyeljenek ide... kedves hogyishívják... a Van Maanen például, de tulajdonképpen a Szíriusz sötét kísérője is...

– Elég! – szakította félbe az alacsony vendég türelmetlenül. – Azt mutassa meg hol van, különben...

– Ott szíveskedjék, majd beállítom... – mondta ijedten a professzor és a nagy távcsőre mutatott.

A négy vendég, minden óvatosságról megfeledkezve, nekirontott a nagy távcsőnek, felmásztak rá, kopogtatták, tapogatták, nagyokat káromkodtak, majd a professzor legnagyobb rémületére feszítővasat vettek elő. Hamarosan hatalmas csapások, roppanások zaja hallatszott, majd az egyik vendégnek sikerült bejutnia a távcső belsejébe. Kisvártatva hangos csörömpölés, utána dühös káromkodás hallatszott:

– Itt csak ócska üveg van!

Kimászott. Mind a négyen körülvették a professzort. Hangjuk fojtott volt.

– Előadja vagy nem? Ne köntörfalazzon... Nekünk nem üvegcserép kell, hanem arany... Hova bújtatta a társát?!...

– Attól félek... – hebegett halálraváltan a professzor –, nem értik meg...

– Ne teketóriázzunk! – szólt erre a legmagasabb, aki láthatóan vezető szerepet töltött be a vendégek között. Betömték a professzor száját, összekötötték a kezét, majd kivonszolták a teremből. Az asszisztens hamarosan csak a gépkocsi berregését hallotta.

A csillagvizsgáló intézet igazgatósága két nap múlva levelet kapott. A levélben az állt, hogy az aranyat július tizenhetedikén éjfél után fél háromkor kell letenni egy domb lábánál (pontos megjelölés). Az igazgatóság hosszas tárgyalás után elhatározta, hogy egy népszerű csillagászati könyvet tesznek le a megadott helyre, hátha így rávezetik a banditákat jóhiszemű tévedésükre, amely egyedül a közoktatás hiányosságának tudható be. Piros ceruzával megjelölték azokat a részeket, amelyek a törpecsillagokra vonatkoznak. Külön levélben felhívták a figyelmüket arra is, hogy ezeknek a csillagoknak a középpontjában egyetlen köbcentiméternyi anyag több ezer tonna súlyú. Ha másra nem, gondoljanak a szállítási nehézségekre.

Fájdalom, a könyveket széttépve és összemocskolva találták, rajta egy cédulával: „Csapják be az öregapjukat, nekünk arany kell, nem papír."

A Csillagászati Társaság rendkívüli kongresszust hívott össze. Elhatározták, hogy a legtöbb rádióállomás banditanegyedórájának keretében népszerű csillagászati előadásokat tartanak. Meghívták a kongresszusra Lucky Lucianót, Frank Costellót és több más vezető bűnözőt, hogy a társaság dísztagjává válasszák őket. Határozatot hoztak a közoktatás kiszélesítéséről. Elítélték a gengszterek csillagászati műveltségének tűrhetetlen fogyatékosságait. Felszólították a bandavezéreket, hogy szervezzenek tudományos előadássorozatokat és terjesszék a csillagászati gondolkozásmódot.

Múlt az idő, de a professzor nem került elő. Egy napon a csillagvizsgáló intézet igazgatósága levelet kapott, amelynek reszkető betűiben azonnal felismerték Schulenhoffer kezeírását. A levél így szólt:

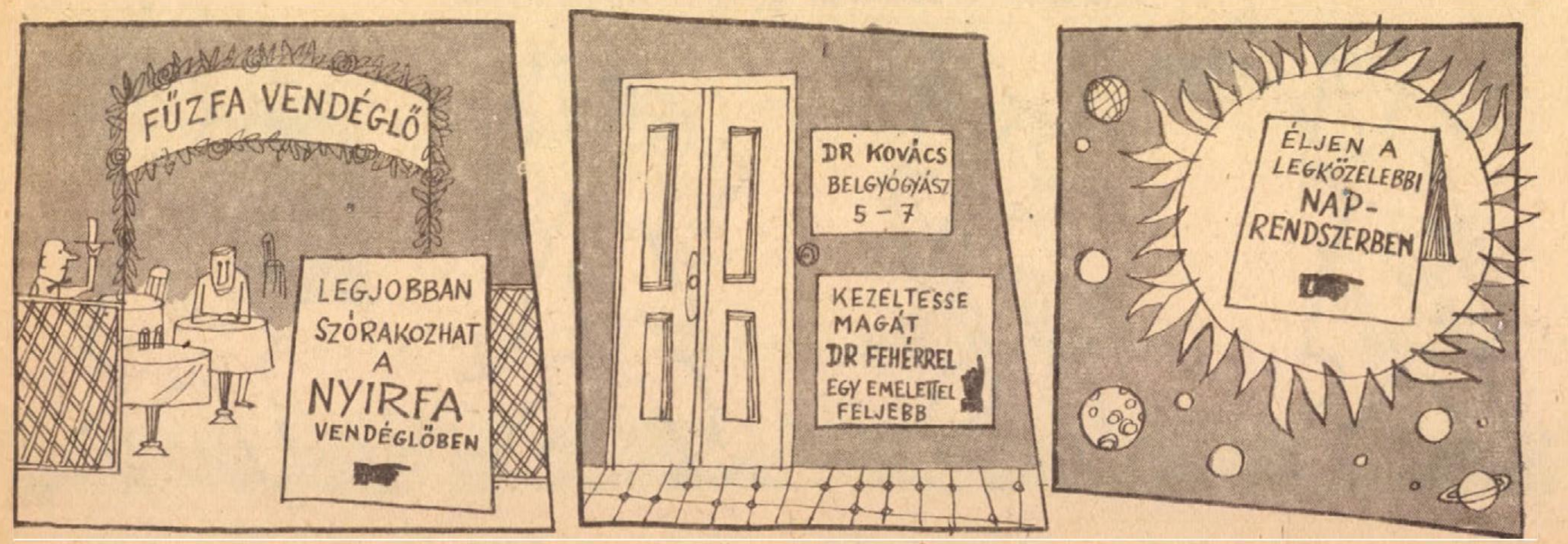
„Az égre kérlek benneteket, küldjétek el Mr. Van Maanent az arannyal. Az engem vendégül látó gentlemanek arra is súlyt helyeznek, hogy jöjjön el Mr. Saturnus is és hozza magával gyűrűjét. Könyörgök, ne késlekedjetek!"

Ez volt a professzor utolsó üzenete.

Feleki László

Önzetlen reklámok

Kaján Tibor rajza

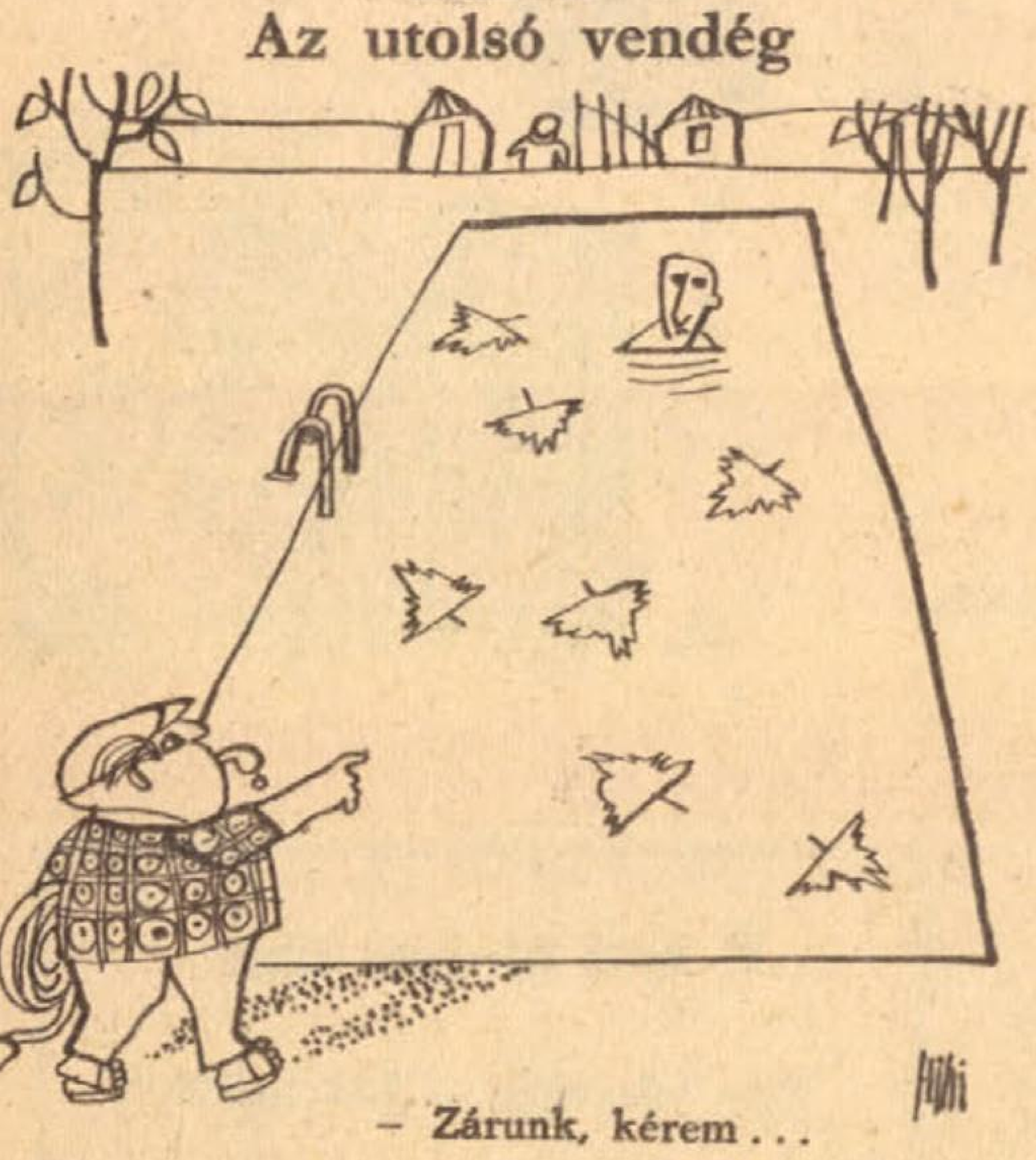
Szezonvég

Búcsú a nyártól

– Most jól figyeljen, mert jövő nyárig úgy se lát ilyent . . .

Az utolsó vendég

– Zárunk, kérem . . .

Szezonvégi kiárusítás

A Ludas Matyi kabaréja

SZÁMŰZÖTTEK

Szereplők: Csordás, Mikula, Barkócziné

(Játszódik egy füstös pesti eszpresszóban)

Csordás: Duplát kérek és egy pohár szódát . . .

Kiszolgálónő: Dupla, szóda. *(El)*

Mikula (belép): Szervusz Béla! Hát te mit keresel itt szombat délután? Ilyenkor otthon szoktál kuksolni.

Csordás: Száműztek hazulról.

Mikula: Nagytakarítás?

Csordás: Rosszabb.

Mikula: Nagymosás?

Csordás: Rosszabb.

Mikula (síri hangon): Csak nem befőzés?

Csordás: Még annál is rosszabb.

Mikula: Ember! Vidéki rokonok?!

Csordás: Tűz, tűz! De még annál is rosszabb.

Mikula: Akkor nem tudom kitalálni.

Csordás: Vidéki rokonok, gyerekekkel.

Mikula (drámai hangon): Fogadd baráti részvétemet.

Csordás: Köszönöm.

Mikula: Magam is száműzött vagyok. Persze, nem olyan súlyos a helyzetem, mint a tiéd. Nálunk egyszerű paradicsom-befőzés van, emiatt bujdostam el.

Csordás: Ebben a hónapban már harmadszor száműztek hazulról. Egyszer nyaralás-előtti naftalinozás, szőnyegfelszedés és portalanítás. Kedden rómiparti volt a feleségemnél, négy asszonyt hívott meg. Most pedig a rokonok. *(Sóhajt)* Itt kell ülnöm. Menynyire megértem az emigránsokat, akiket gyötör a honvágy és nem mehetnek haza.

Mikula: Szegény barátom, osztom a sorsodat és azt hiszem, valamennyi férjtársunk nevében beszélek, amikor kijelentem, hogy a férjek száműzetését rendeletileg kéne szabályozni.

Csordás: De hogyan?

Mikula: Ki kellene mondani, hogy a férj is ember. Évenként legfeljebb nyolcszor száműzhető a családi tűzhely mellől. Vagy mondjuk tizennyolcszor, mint ahogy csak tizennyolc munkanap szabadság jár az embernek.

Csordás: Nem érne semmit. Az ember néha lelki kényszer miatt megy el hazulról. Például: amikor a feleségem, kit egyébként imádok, kezd sopánkodni, hogy neki mennyi dolga van a háztartásban, én már fogom a kilincset. Gyenge szívem van, nem bírom nézni, ha ő dolgozik.

Mikula: Ne túlozzunk, öregem. Nem olyan rémes itt ülni. Nemsokára itt kell lennie Barkóczinak és akkor hármasban eldiskurálunk.

Csordás: Ide várod Barkóczit?

Mikula: Nem várom, de jönni fog. Reggel találkoztam a feleségével és mesélte, hogy nagytakarítás van náluk. Barkóczi egy órakor ment haza a hivatalból, bekapott valamit, unta a rendetlenséget és percek múlva itt lesz.

Csordás: Remek! Megcsináljuk a száműzöttek konferenciáját! . . . *(Hirtelen)* Nézd csak! Barkócziné! Ilus!

Mikula: Hát ez mit keres itt?

Barkócziné: Jó napot! Hogy vannak, hogy vannak?

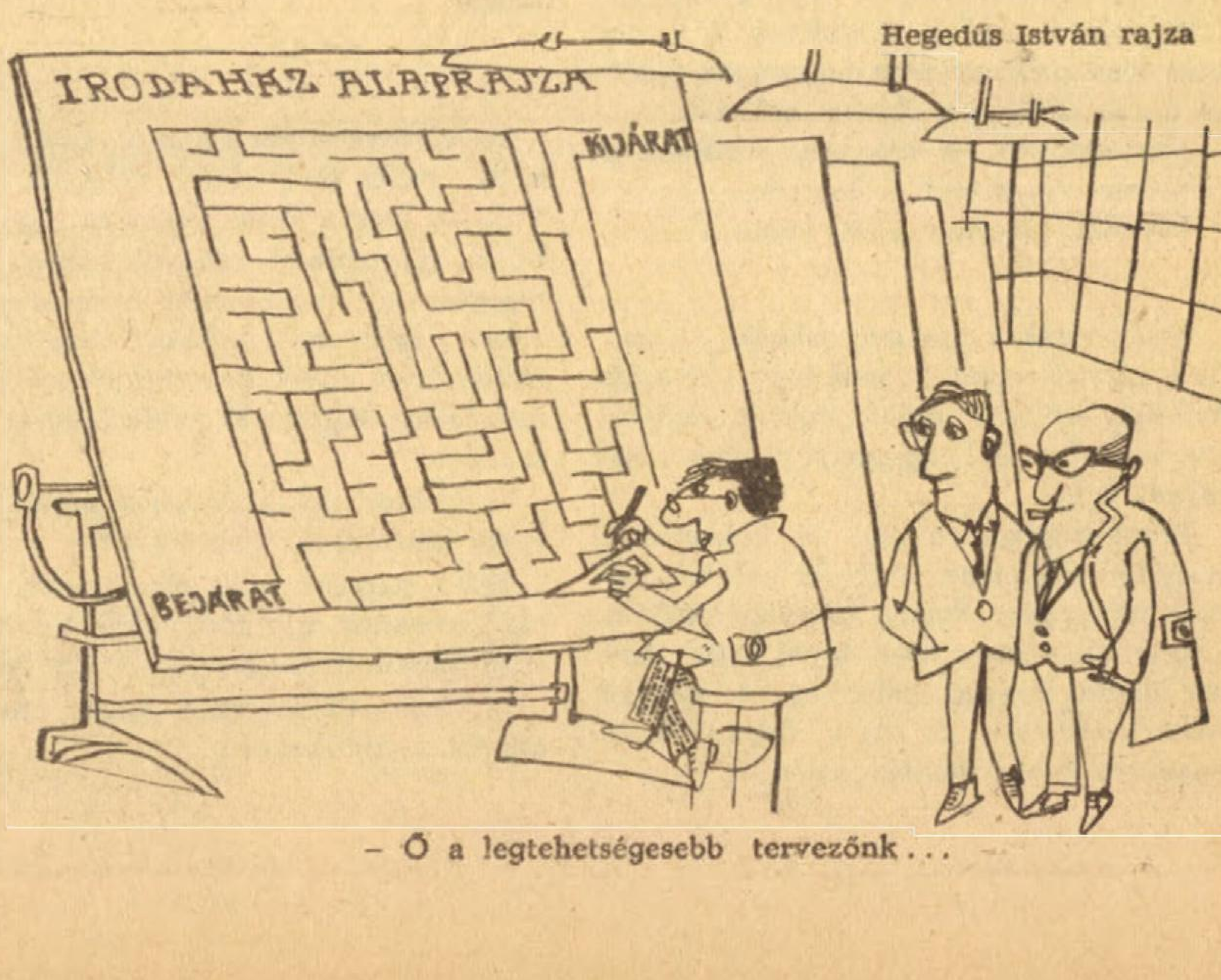
Csordás: Kezeit csókolom! Hol tetszik itt járni, ahol a madár se jár?

Barkócziné: Lejöttem egy kicsit kávézni és hoztam magammal olvasni valót. Tudják, nálunk nagytakarítás van és ilyenkor utálok otthon ülni.

Stella Adorján

Műteremben

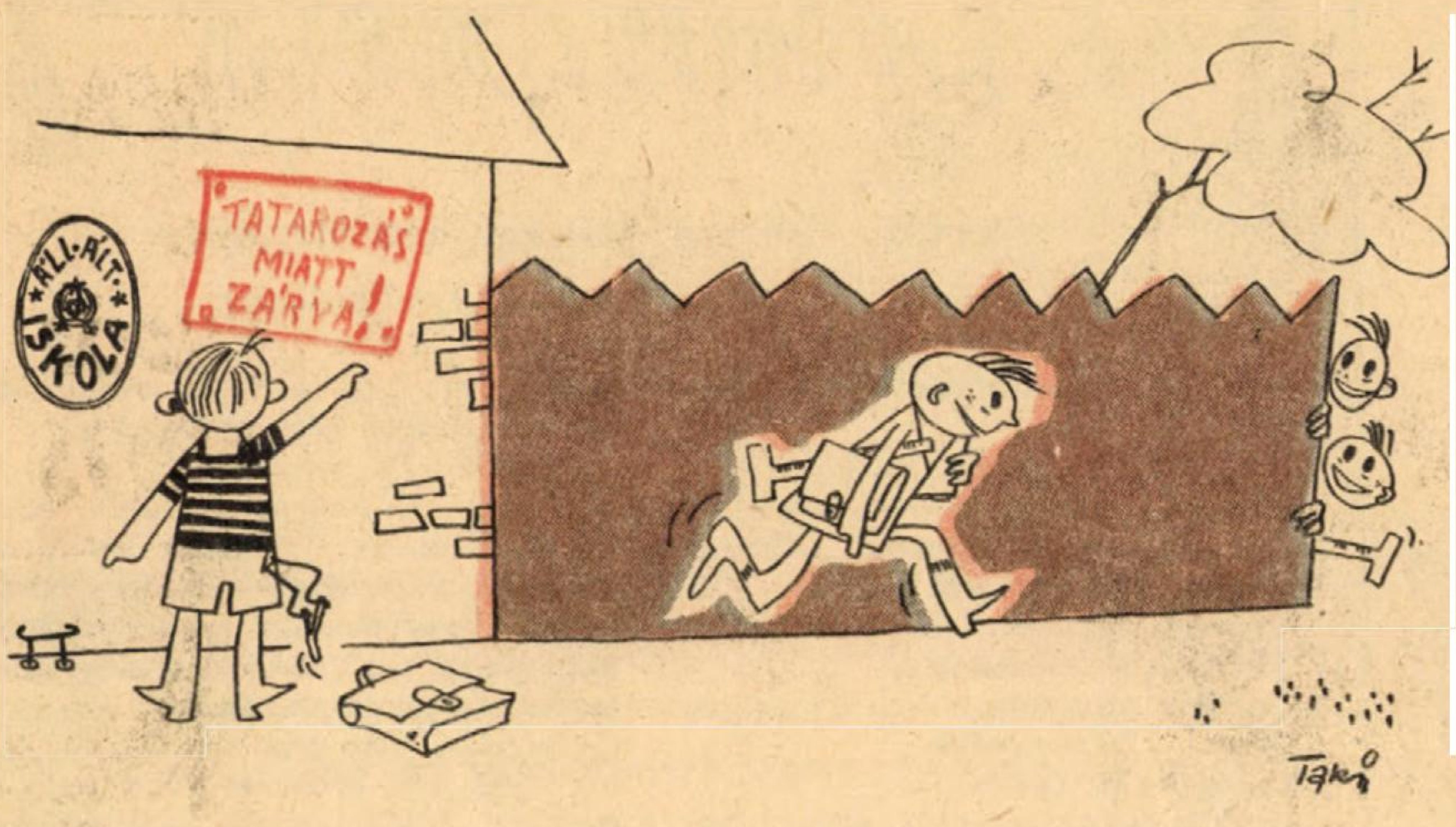
Hegedűs István rajza

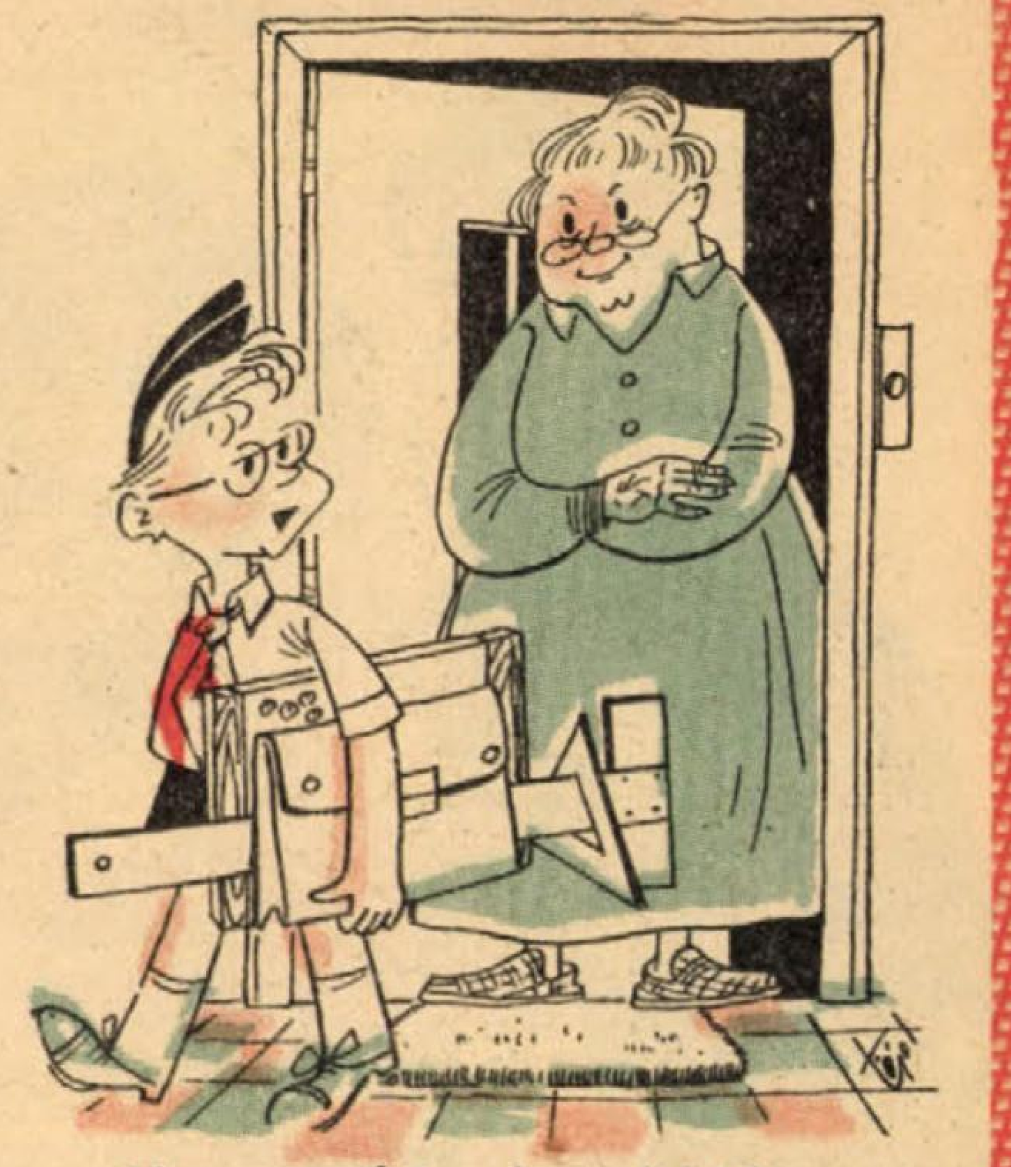
– Ő a legtehetségesebb tervezőnk . . .

Kezdődik a tanév

Első csíny az új tanévben

Öntudat

– Nagymamikám, ha valaki keres, egy óráig házon kívül vagyok!

A pedagógus is ember

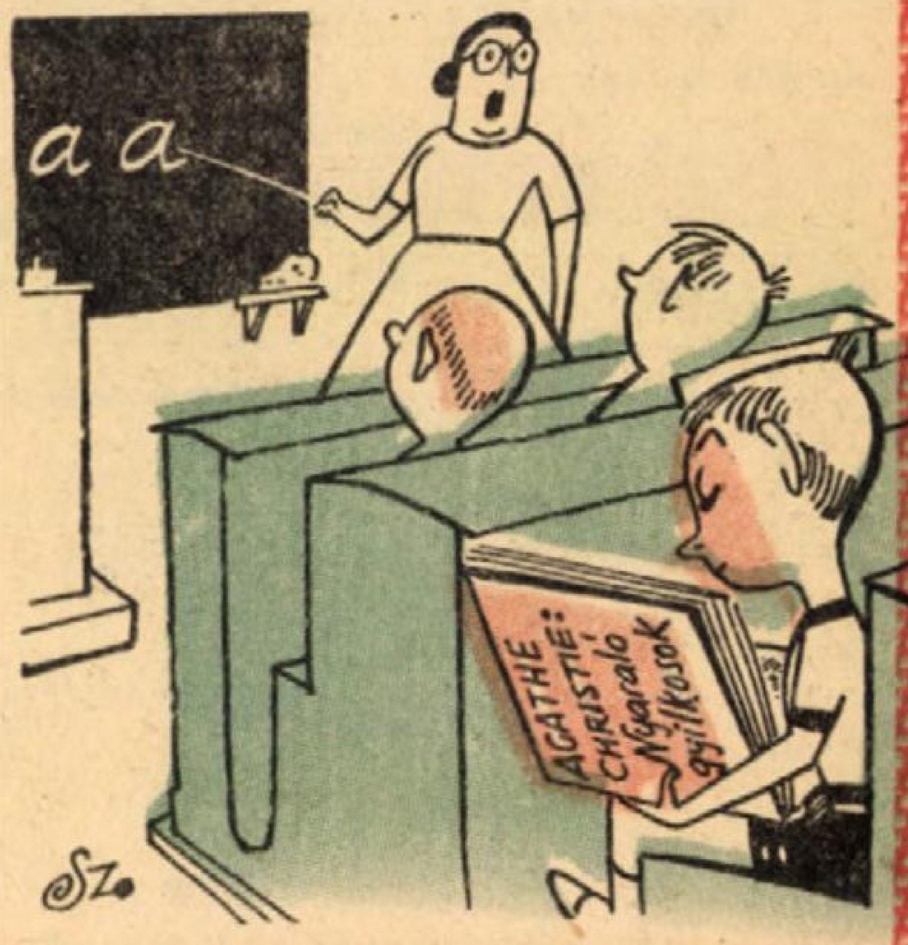

Szorgalmas kislány

– Tanító néni, én még a szünidőben is tanultam. Ezt ni!

Fejlett elsős

Pesti tudósítónktól

Elégikus hangulat fog el, amikor az autóbusz-kalauz ezeket a költői szavakat mondja:

– Vigyáztunk a lépcsőn!

A múlt felidézésében mindig van valami szép és egyben fájdalmas. A vissza nem térő múlt egyetlen mozzanata újabb és újabb emlékeket ébreszt bennünk.

Barangoltunk az erdőben, sétáltunk a parkban, vigyáztunk a lépcsőn.

Istenem, mintha ma lett volna . . .

*

Járműveink egyre gyorsabbak. Az emberi géniusz mind gyorsabb és gyorsabb hajókat, autókat, repülőgépeket, rakétákat talál fel. A hangsebesség merő cammogás már.

Kötelességszerűen én is beszámolok legújabb találmányomról. Ez egy ion-hajtású repülőgép, amely másodpercenként 40 000 kilométeres sebességgel halad. Ami azt jelenti, hogy az ember egy másodperc alatt körüljárja az egész Egyenlítőt és ugyanott lehet, ahonnan elindult.

Két hat-hét év körüli kisfiút láttam. Cigarettáztak. Miközben elgondolkodva fújták a füstöt, egyikük ezt mondta:

– Ha nagy leszek, leszokom a dohányzásról.

*

Sportközvetítések során a rádióriporter néha széles távlatokkal dolgozik. Nem elégszik meg a szóbanforgó és rúgó játékosok sportemberi voltával, hanem egyéniségük más mozzanatait is megragadja. Dékány doktornak, a Ferencváros fedezetjátékosának egyik kevésbé sikerült megmozdulása váltotta ki például ezt a roszszallást:

– Doktor, doktor, ezért a passzért biztosan nem kapnál doktorátust.

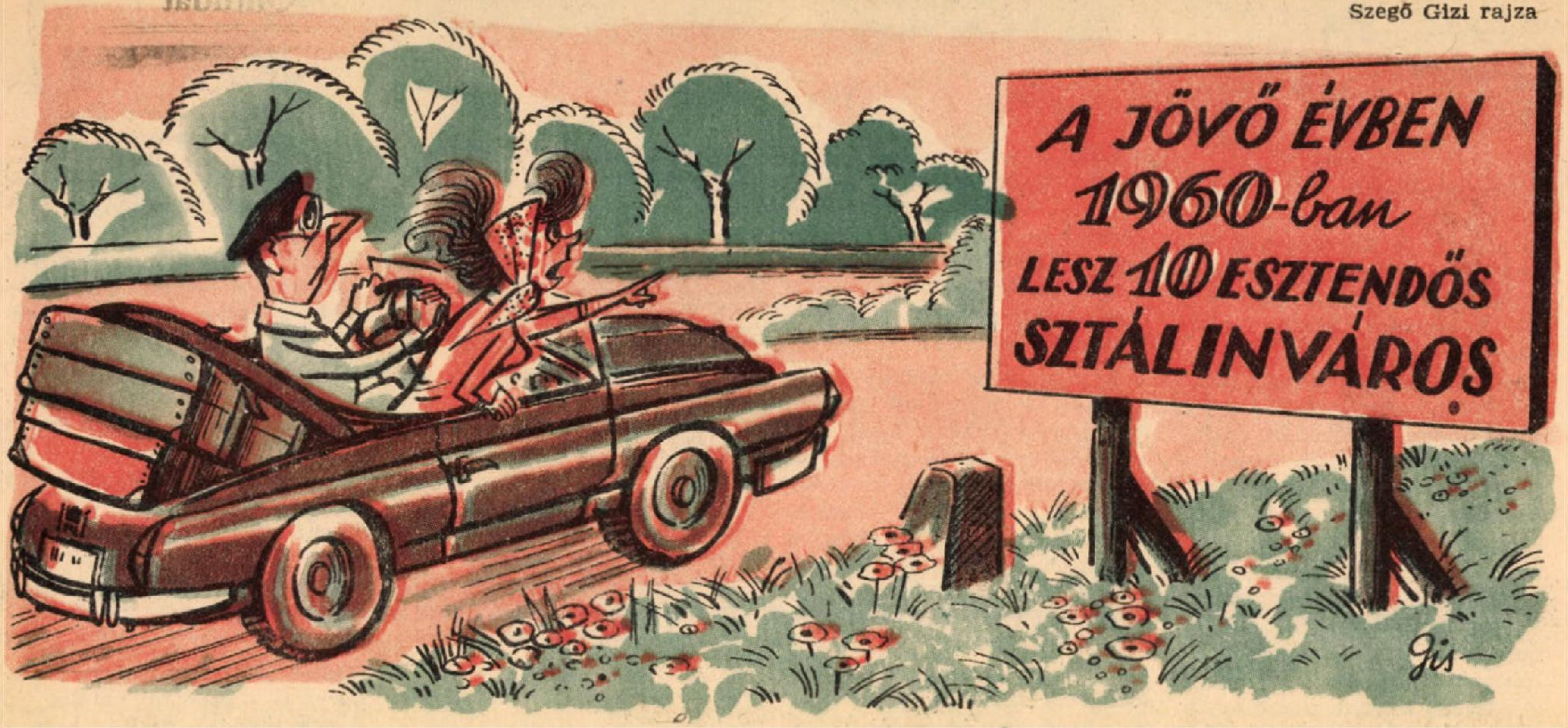
Lelki szemeim előtt elképzeltem a római szenátust egy történelmi nevezetességű ülésen, amint a riporter így beszélt:

– Cézár, Cézár, ezért ugyan kár volt átkelni a Rubikonon . . .

f. l.

SZTÁLINVÁROS HATÁRÁBAN

Szegő Gizi rajza

– Látod, fiam, ez jó ötlet! Ezentúl én is így foglak figyelmeztetni a születésnapomra!

Műemlék

Az elmúlt napokban a várban sétálgattam, szemügyre véve annak nevezetességeit és mindenféle épületeit, melynek legtöbbjén kis tábla hirdette számomra, hogy műemlék, vagy műemlék-jellegű házzal állok szemközt. Sétámban kifáradva, letértem egy hangulatos kis sétányra, ott pedig, miután körülhordoztam a tekintetem a padokon üldögélőkön, csaknem felkiáltottam a meglepetéstől. Nem messze tőlem, szikár tartású, veres arcú, idős ember ült egy padon, kezét egy fekete gömbben végződő

sétapálcán nyugtatva, az öregúr szivarzsebe alatt pedig – melyből fehér zsebkendő állt ki – egy diszkrét, zománcozott tábla volt felvarrva, ezzel a felirattal:

„Műemlék-jellegű idős úr a XIX. sz. végéből.”

Tapintatos érdeklődésemre a park-őr elmondotta, hogy az idős úr mindennapos park-vendégük és hogy őt a kerületi tanács nyilvánította – világnézetéből kifolyólag – műemlék-jellegű idős úrnak. Azt is megtudtam még, hogy egy műtörténész vezetése mellett naponta tizenkettő és egy óra között meg lehet ismerkedni a műemlékkel.

Gondoltam, megvárom a delet. Közben összejöttünk még egy páran, majd a műtörténész is megérkezett, akkor pedig a műemlék köré gyülekeztünk és a műtörténész bemutatott mindannyiunkat a műemléknek.

Vezetőnk ezután így szólt hozzá:

– Hallotta-e a nagy újságot, hogy Habsburg Ottó Ausztriában van és hogy Tirolba is készül?

A műemlék arcvonásai a hírre felderültek és fejtegetni kezdte, hogy maga is visszavárja a törvényes uralkodót, majd az osztrák-magyar monarchia előnyeinek ismertetésére tért rá, kifejtve, hogy Ferencz József uralkodói rendszerét tartja mindmáig a felülmúlhatatlan és legmagasabbrendű társadalmi formának, beleértve a polgári demokráciát és a szocializmust is.

Álmélkodva figyeltünk valamennyien a műemlék szavaira, aki elmondta ezután, hogyan oldaná meg a nemzetközi konfliktusokat egy erős osztrák-magyar monarchia Közép-Európában, majd annak a reményének adott kifejezést, hogy a nagyhatalmak maguk is ezen a véleményen vannak és bizonyos értesülései vannak arról is, hogy a szovjet miniszterelnök amerikai látogatása során erről a megoldásról fog elsősorban tárgyalni az Egyesült Államok elnökével.

A műemlék jellegű idős úrnak e nézetei a nemzetközi helyzetről és a küszöbön álló tárgyalásokról lenyűgöztek valamennyiünket és fel-felkiáltottunk a csodálkozástól, midőn elmondotta, hogy tudomása és elképzelése szerint Magyarország, a megegyezés után – átmenetileg a Habsburg-ház visszahozásáig – polgári többpárt rendszerű államforma lesz a szocializmus vívmányainak és építésének változatlan meghagyásával, míg a szocializmus teljes megvalósulása megteremti a békés belenövés feltételeit az osztrák-magyar császárság bevezetésére.

Nem tudtam tovább hallgatni, elhatároztam, hogy vitába szállok a vár-béli idős úrral. Ám első közbekérdésemre bizalmatlanul mért végig és egészen elhallgatott, vezetőnk pedig, a műtörténész, alattomban megrúgott és egy figyelmeztető cédulát nyújtott át nekem, melyen ez állt:

„A műemlék világnézetének mindennemű rongálása tilos! Kérjük a kedves látogatókat, hogy a műemlék nézeteit tartsák tiszteletben és ne igyekezzenek annak egyértelmű és világos stílusát kérdésekkel vagy ellenvéleménnyel rongálni. A műemlék nemzeti közkincs! Nem azért van, hogy meggyőzd!”

Somogyi Pál

Hazatérés a nyaralásból

Várnai György rajza

– Na, szívecském, most fürödhetünk tovább!...

Megtisztultam...

Nagymarosnak minden természetadta kelléke megvan ahhoz, hogy gazdái országos hírű nyaralóvá fejlesszék. Hogy mégsem az országos hír felé halad, annak többféle aprócseprő akadálya van, amiket egy szezonvégi kirándulásom alkalmával rögtön felfedeztem. Főútvonalai, a Váci és Bajcsy Zsilinszky út mélyre süppedve gyűjti a vizet, mikor eső van, és gyűjti a port, mikor nincs eső. Amikor ott jártam, akkor éppen a poré volt a szó. Mikor pedig belevetettem magamat a Duna hűs hullámaiba, hogy lemossam magamról Nagymaros ózondús porát, látom ám, hogy a jólelkű hazaiak kocsiderékszám hordják és töltögetik a házuk táján felgyülemlett szemetet a mindent elnyelő folyamba. Így történt aztán, amikor hatalmas karcsapásokkal szeltem a vizet, először egy fél dinnyébe ütköztem (bizonyára tök volt!), s mikor azt sikeresen kikerültem, akkor meg egy sültkrumpli sodródott a számhoz. Tovább nem is próbálkoztam a dunai úszkálással, hanem bementem az egyik üdülőbe, ahol a barátom nyaralt, jól megmostam magam, aztán, mikor már szalonképessé váltam, elmentem a tanács elnökéhez, elmondtam neki a látottakat, ő meg elmondta nekem az objektív nehézségeket...

Elhagyva a falut vagy négyöt kilométerrel, újra megfürösztöttem magam a Duna-kanyarban és olyan ragyogó tisztán érkeztem haza, mintha sosem lettem volna Nagymaroson.

(bernáth)

Le a bürokráciával!

Négy sarok

Lehulló vakolat, ütött-kopott téglák, cégtáblanélküli, romos bejáratú üzletek, megsárgult papírlapra rajzolt boltjelzés, bevakolt ablakrészek, – ilyenek a Lenin körút és Majakovszkij utca kereszteződésénél látható bolthelyiségek.

A négy sarokház négy üzlete siralmas látványt nyújt. A Zsuzsi eszpresszó hihetetlenül csúnya bejárata felett szakadozott papírcédula jelzi, hogy mi a rendeltetése a kívül-belül elhanyagolt eszpresszónak. Szemközt, a Turistaházakat Kezelő Vállalat helyiségének külső frontját tatarozni kellene. A Közért kirakatai között levő falrészen alig látható vakolat és még ideiglenes tábla sem jelzi, hogy itt Közért van. A negyedik sarok a legelhanyagoltabb. Itt volt a Délibáb eszpresszó, amelyet a múlt évben tatarozás címén bezártak. A kirakatokat nyerstégiaval fedték be és ezzel úgy látszik az ügyet elintézettnek tekintették.

Miért nem hozzák rendbe Budapest egyik legforgalmasabb helyén a négy üzlethelyiséget? Íme, a magyarázatok...

A Közért tatarozását már 1955-ben el akarták kezdeni, de még mindig késik a munka. A Turistaházakat Kezelő Vállalat frontjának tatarozása pénzügyi tárgyalások miatt húzódik. A Délibábnak addig kell várnia, amíg a vendéglátóiparnak juttatott Szikra KTSZ helyiségét a szövetkezet végre kiüríti. A „Zsuzsi" tatarozását 1960-ra tervezik, addig állítólag a sárguló, szakadozó papír „cégtábla" helyébe sem szabad új táblát szegezni, – még vászonból, sőt kartonból sem.

Ez hát a helyzet... És a négy sarok továbbra is szégyene marad fővárosunknak. Meddig?

(sti)

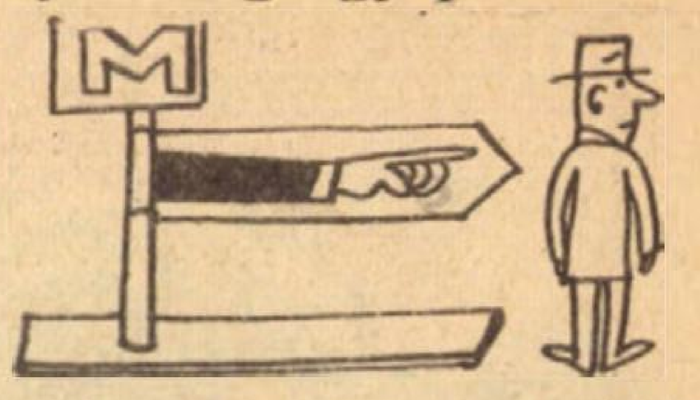
Könnyfakasztó

Örömmel olvastam nemrég valamelyik lapban, hogy megszűnik a háziasszonyok réme, a könnyfakasztó hagymavágás, mert elkészült a műanyag hagymaszeletelő masina, amivel gyorsan, egyenletesen és könny nélkül lehet hagymát szeletelni. E jó híren felbuzdulva, a napokban betértem a kecskeméti Állami Áruházba és vettem egy ilyen 22 forintos szeletelőt. Hazatérve beletettem egy közepes fejű hagymát, lenyomtam a készülék rugós nyelét, aztán felemeltem. De hagyma sehol... Úgy beleszorult a vágólemezek közé, hogy csak kötőtűvel tudtam onnan kipiszkálni. Gondoltam, nagy volt neki a falat, ezért adtam neki egy kisebbet, de ezzel sem tudott megbirkózni. Mivel ezzel a műszeletelővel sehogy sem boldogultam, fogtam a nagykést és a még vágásra váró két fej hagymát némi könnyhullajtás árán gyönyörűen felszeleteltem.

Ezek után a következő kérdés vetődött fel bennem: vajon milyen célra készítették ezt az úgynevezett „hagymaszeletelőt"?

Dr. Juharos Imréné
Kecskemét, Kossuth krt. 48.

Álljon meg egy percre...

Akadnak makacs közlekedési alkalmatosságok, amelyek nem állnak meg a kellő helyen. Itt van például a 4-es vagy a 6-os villamos, a főváros legnépszerűbb társaskocsija. A Margit-híd felől nem áll meg a Nyugati pályaudvar előtt. Mondhatja, hogyan álljak meg, amikor ott nincs megálló. Hiszen éppen ez a baj! Aki a Nyugatiról érkezik kofferekkel, kénytelen a Visegrádi utcáig vagy a Rudas László utcáig gyalogolni. Legalább kitennének egy táblát, hogy melyik van közelebb a Nyugatihoz!

Az 1-es autóbuszra is panaszkodom. Miért nem áll meg Buda felől haladva valahol a Lánchíd-főnél? Ahol a busz a József Attila utca felé kanyarodik, nagyszerű megállóhely kínálkozik.

Egy utas, a millió közül

Ludas Matyi postájából

„Ki a hibás?" című cikkükre válaszolva elismerjük: a Csepeli Papírgyár savas gőze kellemetlen a környékbeli lakók számára. Kilencmillió forintos költséggel gázelvonó-berendezést szerelünk fel, melyet 1960 március 1-én helyezünk üzembe.

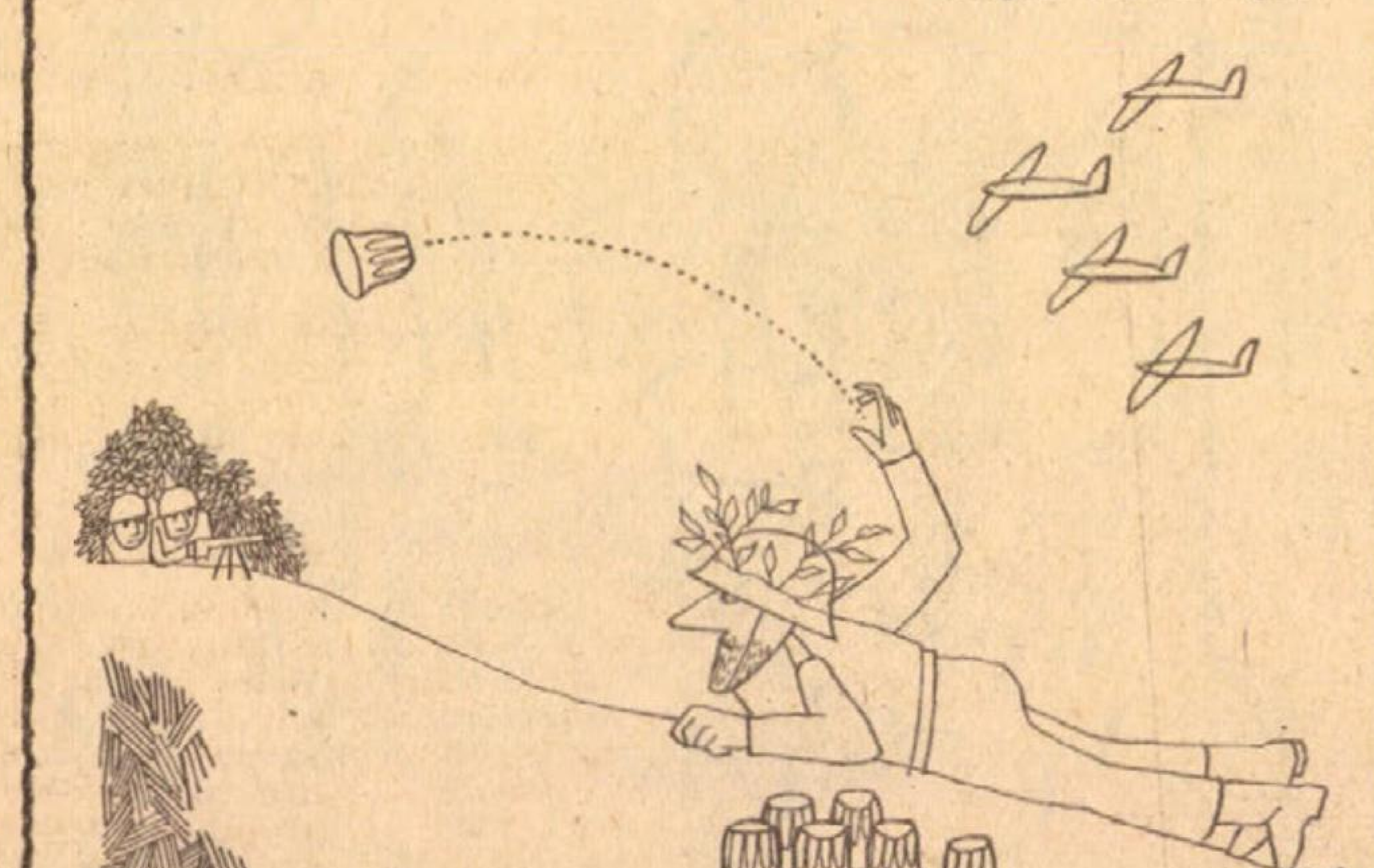
Csepeli Papírgyár
Tháli Sándor Kossuth-díjas igazgató.

Az „Egy kis matematika" című cikk ügyében közöljük, hogy a kispesti Hunyadi mozi üzemvezetőjét figyelmeztettük: a Mozi Műsor vásárlása teljesen önkéntes és a közönségre erőszakolni helytelen és káros. Megismétlődés esetén a pénztáros ellen fegyelmit indítunk.

FŐMO
Mozifőosztály

Robbannak a Durit-poharak

Kaján Tibor rajza

Egy új felhasználási módszer

Miért rohannak annyira az autóbuszok?

Szegő Gizi rajza

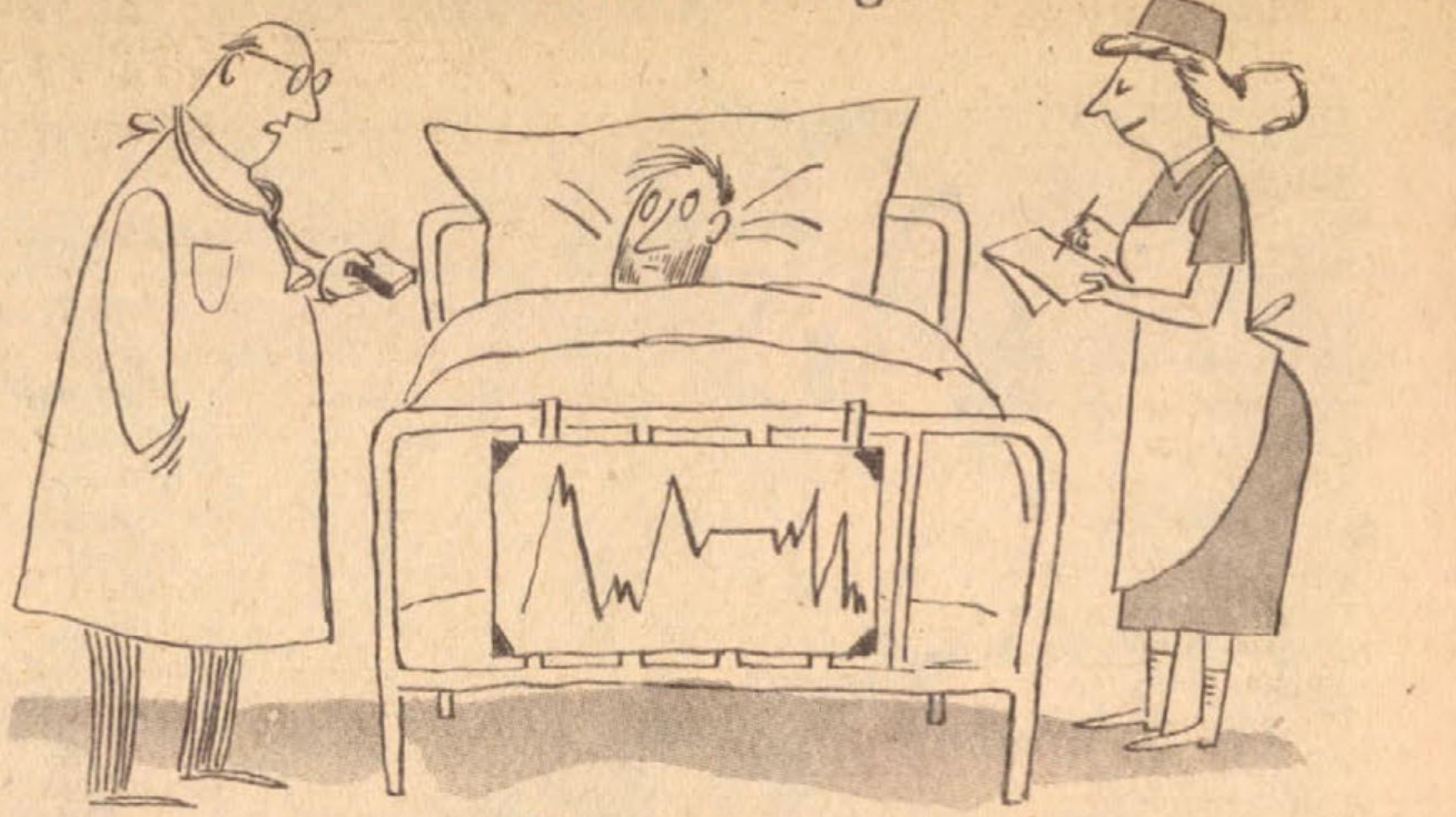
– Mindent bele! Mindent bele!

Maradiság

Mindent a betegért

Vasvári Anna rajza

– És mit volna kedve szedni?

Ezt olvastuk

A népboltvezetők lebecsülése

„Mikor megszületett . . ." címmel riportsorozatot ír H. M., az Ország-Világ munkatársa, a gyermekáldás öröméről. Riportútja során felkereste valamelyik kisvárosban N. Károly asztalossegédet és feleségét, aki az idők folyamán műhelyt nyitott, szép lakást rendezett be magának, de – nejével együtt – mégis boldogtalan volt, mert nem volt gyerekük. „N. Károly a maszek műhelyét szövetkezetivel cserélte fel. A gyerekáldásnak azonban ez sem használt." – írja a riporter. Ejnye csak – mondtuk erre – ez aztán igyekvő férj! De hiába, a szövetkezet kizárólag bútorokat csinált. A gólya csak nem akart megérkezni. „A vasárnap délutáni ferbli partikon is gyakran szóba került ez, s az asszonytól egyre bizonytalanabbul, de udvariasan megkérdezték a rokonok: – Még mindig semmi? – Semmi." A tapintatlan rokonok (minden vasárnap mégsem illett volna érdeklődni!) végülis örvendezhettek: a kisbaba megszületett. A szülők örömét azonban csakhamar ismét bánat váltotta fel, mert a kisvárosi pletyka azt kezdte rebesgetni, hogy a gyermek atyja nem is a férj, hanem a vasárnaponként ott ferblizgető népboltvezető. „Lám, mire vezet a ferbli!" – írja a riporter, mintha nem a gólya hozná a gyereket, hanem a kártya. De íme, megint öröm a bánatra: újabb gyerek van születőben. S hogyan vélekednek a szülők? „Ha még egy gyerek születik, befogják a pletyka száját. Azt már mégsem gondolhatja senki, hogy másodszor is a népboltvezető . . ."

Már bocsánat, miért ne lehetne másodszor is a népboltvezető? Ha másodszor is lehet a férj, miért ne lehetne másodszor is a népboltvezető? Mi indokolja a népboltvezetők ilyen bántó lebecsülését? Szerencsére semmiképpen sincs baj, mert „. . . visszakerült Ilonkához, hogy a gyerek nem a férjétől, hanem valaki mástól való. Először nevettek rajta, Ilonkának némiképpen még hízelgett is a dolog."

Ez aztán hiú asszonyka!

Kicsire nem nézünk?

„Itt állt a negyven méteres bronzisten, a roppant Helius szobor, ezer esztendőn át, itt a kikötő felett. Több mint húsz évszázada már, hogy a mohamedán fanatizmus ledöntötte . . ." – így kezdi útiriportját B. E. az Ország-Világban.

Hát ez hogy lehet? – kérdezi az olvasó meglepődve. Hiszen Mohamed, a róla elnevezett vallás alapítója időszámításunk után a VI. század vége felé született és a VII. század elején (632-ben) halt meg. Kétezer évvel (húsz évszázaddal) ezelőtt tehát a fanatikus mohamedánok nem hogy fanatikusak, de még mohamedánok sem lehettek.

Torinó és Budapest

Azt írja a Magyar Ifjúság, hogy: „Torinó, ha elrendezésében nem is, de abban hasonló Budapesthez, hogy a Pó folyó baloldalán ugyanúgy hegy van, s a jobboldalán pedig síkság, mint otthon."

Legfrissebb híreink szerint Budapesten egyáltalán nem folyik a Pó. Maradna az a lehetőség, hogy a cikkíró a Dunára gondolt. Ez azonban azért nem valószínű, mert a Dunának Budapestnél a jobb partján vannak hegyek és a baloldala síkság. Vagyishogy ebben sem hasonlít Torinó Budapesthez . . . Nem érdekes?

Pola Negri pályát változtatott?

Hírül adja a Magyar Nemzet, hogy Pola Negri „Cannesbe érkezett, hogy hosszú idő után ismét filmet forgasson." Először is: Pola Negri nyilván nem Cannes-be, hanem Cannes-ba érkezett. Másodszor: ő filmet sohasem forgatott, ezt mindig rábízta az operatőrre. Avagy tán hajlott korára pályát változtatott?

Jaj, az a latin!

Az Élet és Irodalom megírja, hogy egy londoni árverésen húszezer fontot fizettek Vesalius 1555-ben megjelent De Humani Corporis című munkájáért.

De Humani Corporis? Hiszen ez értelmetlen! Vesalius nem tudott latinul? Szó sincs róla. A lap írta rosszul a címet, amely ebben az alakjában azt jelentené: „Az emberi testnek-ről." Lemaradt a cím utolsó szava, a „fabrica". A mű címe magyarul: Az emberi test szerkezetéről. Latinul: De corporis humani fabrica.

Úgy látszik latinul csak kevesen tudnak, s azok se nagyon.

Szomorú hír

A Magyar Nemzet írja Dutka Ákosról szóló cikkében: „Nekünk már olybá tűnik, mintha a történet az Antarktisz sírjából merülne fel . . ." Lesújtó, hogy az Antarktisz nincs többé . . . Az ott működő sarkkutató állomások vajon megúszták a katasztrófát? Ilyen méretű katasztrófa lehetett annak idején az Atlantisz elsüllyedése, amely még ma is annyira emlékezetében él egy-egy hírlapírónak, hogy összecseréli az Antarktisszal . . .

Helyreigazítás.

Azt írja a Szabad Föld: „Hogy egy népi mondással éljünk, az ilyen ember úgy tesz, mint az egyszeri pap: vizet prédikál s k ö z b e n (kiemelés tőlem, dr. Á.) bort iszik.

Az egyszeri pap annak közlésére kérte fel lapunkat, hogy ő ugyan egyszeri volt az igaz, de nem volt bolond, hogy prédikáció közben igya a bort. Hiszen akkor mindjárt elárulta volna magát!

Vége a magyar színjátszásnak . . .

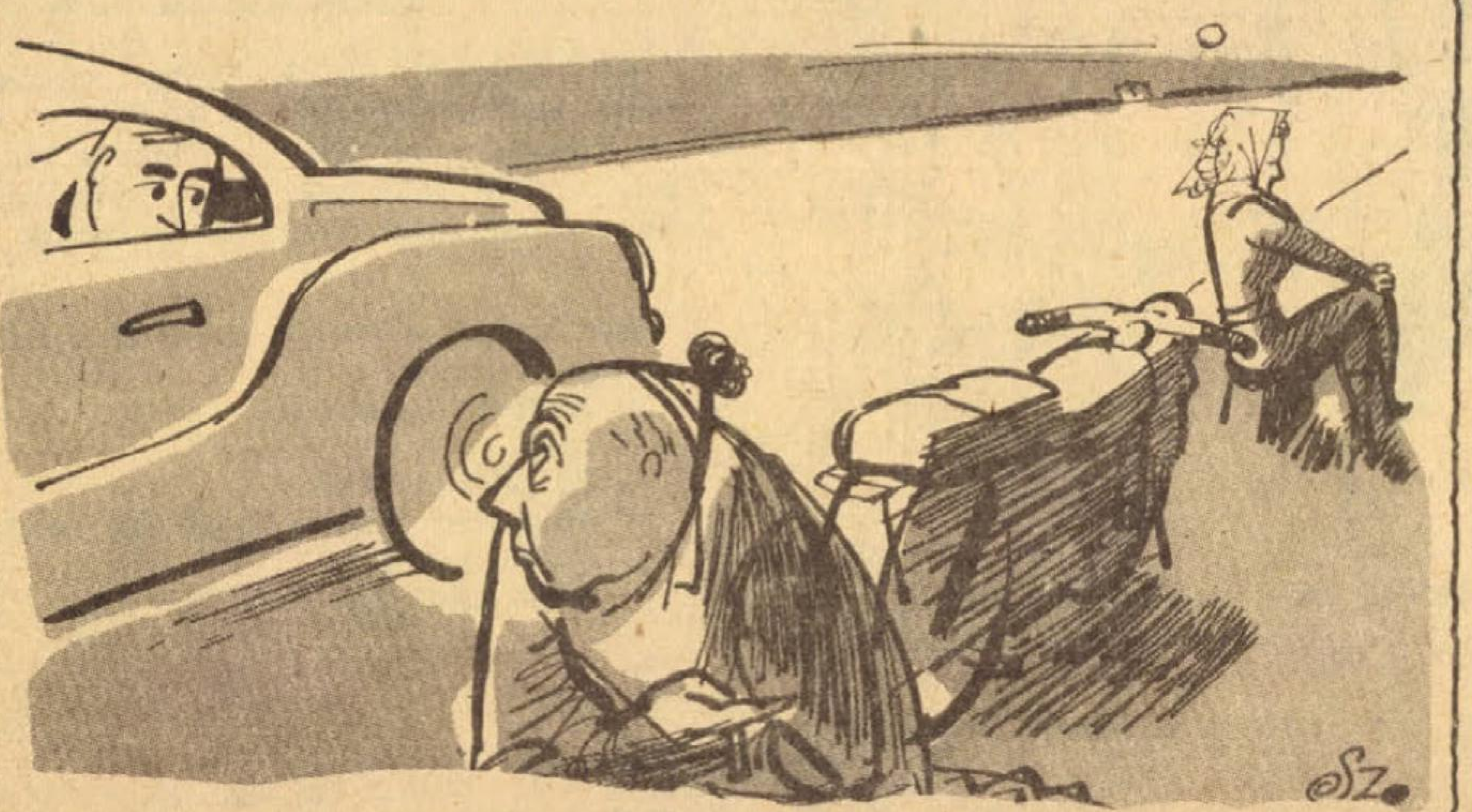
Már örültünk, hogy kezdődik a színházi évad, amikor a rádiónkat kinyitva fájdalmasan csalódnunk kellett. A szpíker ugyanis éppen ezt mondta: „. . . összeállítását hallották a magyar színjátszás utolsó tíz évéről." Ki hitte volna, hogy a magyar színjátszás ily tragikus hirtelenséggel véget ér? Már éppen neki akartunk búsulni, amikor eszünkbe jutott: hátha a magyar színjátszásnak nem utolsó, hanem legutóbbi tíz évéről volt szó?

Most már csak ebben reménykedünk.

Dr. Árgus

Az országúton

Szűr-Szabó József rajza

– A motorral van baj?
– Nem, a házassággal . . .

A rakétatámaszpont árnyékában

Erdei Sándor rajza

Flört

Endrődi István rajza

– Te, Klári, nem is olyan hülyeség egy ilyen visszapillantó tükör! . . .

Precíz kiszolgálás

– Tessék parancsolni . . . Egy sarokház . . .

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Egy mamától megkérdezik, hogyan tudja megkülönböztetni az ikreit.

– Számoltatom őket – felelte a mama. – Pali kilencszázig tud számolni, Peti viszont csak nyolcszázkilencvenig.

*

Két barát találkozik az utcán. Azt mondja az egyik:

– Hallom, megnősültél . . .

– Igen.

– És miért tetted?

– Mert nem ízlett a vendéglői koszt.

– Na és most?

– Most már ízlik.

Ludas Matyi szatirikus hetilap
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 59.7052 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.